

اداره مطبعی :

مطبعه بختیاری بازاری ساعیبلر فاند. ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

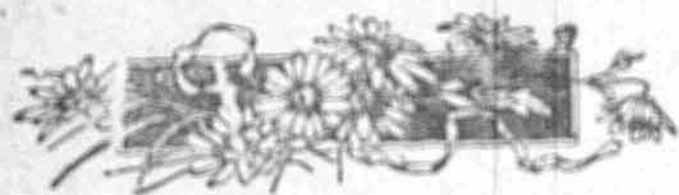
آریستووولوس د. خریلبیدیس

'Ολ'Ολα

Τιμᾶται γρως. 2.

Τὸ εἰσβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΣΚΟΠΟΣ

ΠΕΣΧΕΘΗΝ νὰ σὰς ἐκθέσω ποῖον σκοπὸν ἔχει τὸ σχολεῖον, ποῖος ὠφελείας δίδει εἰς ἐκείνους, ποῦ τὸ φοιτᾶσι, καὶ διατί πρέπει νὰ τὸ ἀγαπᾶμεν.

Πρῶτ' ἀπ' ὄλα σὰς πληροφωρῶ, ὅτι ὁ σκοπός, τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ τὸ σχολεῖον, εἶναι διπλοῦς : σκοπὸς πνευματικὸς καὶ σκοπὸς χροστικῆρος.

Σήμερον δὰ ἐξετάσωμεν τὸν πρῶτον. Τὸν πνευματικὸν σκοπὸν δηλαδῆ.

Ὅλοι γνωρίζετε, ὅτι ἡ γνώσις εἶναι ἀπόλαυσις, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀνάγκη.

Ἐξηγησάμαι : Κάθε ἀνθρώπος εὐχαριστεῖται, διὰν μαθῆνῃ κάτι, καὶ αἰσθάνεται δι' αὐτὸ καὶ μεγάλην ὄρεξιν νὰ μάθῃ, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ. Ἡ γλύκα, τὴν ὁποῖαν δοκιμάζει κανεὶς, διὰν μαθῆνῃ κάτι, ὁμοιάζει, ἅς ὑποθέσωμεν, μὲ τὴν γλύκα, ποῦ δοκιμάζομεν εἰς τὸ σιόρμ, ἀφοῦ φάγωμεν ἓνα κομμάτι μπακλαβά. Ἐπειδὴ δὲ ζεύρομεν τὴν γλύκα ἐκείνην, δι' αὐτὸ δὰ εἰμεθα πολὺ εὐχαριστημένοι, ἀν συχνότερα μὰς παρουσιάζεται εὐκαιρία νὰ φάγωμεν μπακλαβά, καὶ δι' αὐτὸ, ὅπου τὸν ἴδωμεν, μὲ λαχτῆρα ριπιόμεθα ἐπάνω του.

Ἐπειδὴ, λοιπὸν, ἐδοκιμάσαμεν τὴν γλύκα, ἡ ὁποῖα μένει εἰς τὴν ψυχὴν,

ἀφοῦ μάθωμεν κάτι, ἔχομεν πάντοτε τὴν ὄρεξιν νὰ μάθωμεν καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη, διὰ νὰ αἰσθανθῶμεν καὶ ἄλλην ἀπόλαυσιν, καὶ ἄλλην.

— Οἱ ἀνθρώποι, εἶπεν ἀρχαῖος φιλόσοφος, φύσει τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται ὥστε ἡ ἀγάπη τοῦ νὰ μαθῆνῶμεν εἶναι ὑπὸ τῆς φύσεως δοσμένη εἰς τὴν ψυχὴν μας.

Δι' αὐτὸ, λοιπὸν, πιστεῶ καὶ σεὶ νὰ πεισθῆτε, ὅτι ἡ γνώσις εἶναι ἀληθινὰ μία ἀπόλαυσις.

Πόσες, ἄλλως τε, φορές καὶ σεὶ δὲν ἐδοκιμάσατε αὐτὸ ! πόσοκις δὲν ἀρχίσατε νὰ πηδάτε, νὰ γελάτε, πόσες φορές δὲν αἰσθανθήκατε μέσα εἰς τὴν καρδιά σας μιὰ ὄλας διέλου ἰδιαιτέραν ἀνσκούφισιν, ἐνθουσιασμόν, ἀπόλαυσιν, καὶ δὲν ἐννοιάσατε τὸν ἑαυτὸν σας μεγαλειότερον, διὰν ἐμάθατε κάτι !

Ἐνθυμεῖσθε τὸν ἀρχαῖον φιλόσοφον, τὸν μαθηματικόν, τὸν Ἀρχιμήδην. Ἦτο εἰς τὸ λουτρόν, ἐμελέτα τὸ ζήτημα τοῦ βάρους τῶν σωμάτων, ἐκεῖ κατῴρθασε νὰ τὸ λύσῃ. Ἀφίνει τὴν θάλασσαν, δὲν φροντίζει νὰ ἐνδυθῇ καὶ τρέχει εἰς τοὺς δρόμους μ' ἐνθουσιασμόν :

— Εὐρηκα ! εὐρηκα ! ἐφάναξε.

Καταλαμβάνετε, λοιπὸν, τὸ μέγεθος τῆς χαρᾶς του ;

Τὸ νὰ μαθῆνῃ κανεὶς δὲν εἶναι μόνον ἀπόλαυσις, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀνάγκη.

Ζῶμεν καὶ ὅλοι πρέπει νὰ κερδίσωμεν τὴν ζωὴν μας. Ζῶμεν καὶ ὅλοι πρέπει νὰ διατηρήσωμεν τὴν ζωὴν μας εἰς ὑγείαν καὶ ὄνεσιν. Πᾶς δὰ γίνῃ αὐτὸ ; πᾶς δὰ κερδίσωμεν ἐκεῖνο, ποῦ μὰς χρειάζεται διὰ τὴν ζωὴν, πᾶς δὰ συντηρήσωμεν τὴν ὑγείαν μας, τὸ πολυτιμότερον ἀγαθὸν μας, ἀν δὲν ἔχωμεν τὰς ἀπαιτούμενας γνώσεις ;

Αἱ γνώσεις εἶναι ἐκεῖναι, ποῦ μὰς ἐξασφαλίζουν τὴν ἀνεσιν εἰς τὴν ζωὴν, αἱ γνώσεις μὰς κάμνουν ἀνωτέρους ἀπὸ ὅ,τι

εἰμεθα, αἱ γνώσεις μὰς κάμνουν νὰ κερδίσωμεν ἀξιοπρεπῶς τὸν ἄρτον μας καὶ νὰ ἐπικοινωνῶμεν μὲ κάθε ἀνώτερον.

Αἱ γνώσεις, λοιπὸν, εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ κάθε ἀνθρώπον, καθὼς εἶναι καὶ εὐχάριστοι.

Πᾶς ὅμως εὐρίσκομεν τὰς γνώσεις ; Βεβαίως, διὰ νὰ μάθωμεν κάτι, χρειάζεται μόνον παρατήρησις, ἀντίληψις καὶ κρίσις. Τίποτε ἄλλο. Πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν κάτι, νὰ τὸ ἀντιληφθῶμεν τί εἶναι καὶ νὰ τὸ κατατόξωμεν. Ὅλος ὁ κόσμος, ποῦ εἶναι γύρω μας, εἰμπορεῖ νὰ μὰς γεμίσῃ μὲ γνώσεις ; νὰ μὴ νομίσετε, ὅτι αὐταὶ αἱ γνώσεις, ποῦ μὰς ἔρχονται ἔτσι τυχαίως, εἶναι καὶ αἱ μόναι. Χρειάζεται κάποιο σύστημα, χρειάζονται ἀκόμη καὶ αἱ γνώσεις, τὰς ὁποῖας μὰς ἔδωκε τὸ παρελθόν. Ὅλαι αὐταὶ αἱ γνώσεις εἶναι συσσωρευμέναι εἰς τὰ βιβλία.

Εἶναι ἀνάγκη, λοιπὸν, νὰ μάθωμεν νὰ χρησιμοποιῶμεν αὐτά.

Ἄλλὰ εἰς ποῖον ἄλλο μέρος εἰμποροῦμεν νὰ τὰ μάθωμεν ;

Εἰς τὸ σχολεῖον καὶ μόνον.

Λοιπὸν, τὸ σχολεῖον μὰς δίδει τὰς γνώσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι μία ἀπόλαυσις καὶ μία ἀνάγκη διὰ τὴν ζωὴν. Πρέπει ἢ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀγαπᾶμεν ;

ΦΟΒΟΣ

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μετ' Ιδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐπιθεωρούμενον ἑβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
τὸ ἐξωτερικὸν Φρ. 20

Αἱ ἐγγράφαί συμπληρῶνται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΗ ΣΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Ὁ Πέτρος ἦτο παιδί χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος διηύθυνεν ἓνα μεγάλο τσιφλίκι. Ὁ Πέτρος εἶχε καὶ τρία ἄλλα ἀδελφάκια, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε πολὺ ἀγαπημένα καὶ ἀρμονικά. Τὰ ἀδελφάκια του ἦσαν ὁ Ἰωάννης, μεγαλειτέρος του, καὶ ἡ Λουίζα, μικροτέρα του ἀδελφή.

Εἰς τὰ τρία αὐτὰ παιδάκια ὁ πατέρας των εἶχε τὴν γιορτὴν του τοὺς ἐχάρισε καὶ ἀπὸ ἓνα πουλί. Ἐδωκεν εἰς τὸν Ἰωάννην ἓνα διάνον καμαρωτὸν καὶ ὑπερήφανον, εἰς τὸν Πέτρον ἓνα πετεινὸν ὠραῖον καὶ μεγαλοπρεπὲς, καὶ εἰς τὴν Λουίζαν μίαν κάτασπρη χήνα.

Τὰ τρία ἐκεῖνα παιδιὰ ἀγαποῦσαν πάρα πολὺ τὰ ζῷα των, τὰ ἐπεριποιούντο, τὰ ἐτάγιζαν καί, ἐνῶ κἀνένα δὲν ἐξήλενε τὸ ἄλλο σὲ τίποτε ἄλλο πρᾶγμα, μόνον διὰ τὰ πουλιά των εἶχον μίαν μεγάλην ἀμύλλαν. Τὸ κἀνένα ἐφρόντιζε πῶς νὰ τὸ θρέψῃ καλλίτερα, πῶς νὰ τὸ περιποιηθῇ καλλίτερα, πῶς νὰ τὸ κάμῃ εὐμορφότερο.

— Θὰ κάμω ἐγὼ τὴν χήνα μου πειδὲ εὐμορφῆ ἀπ' τὰ δικά σας, ἔλεγεν ἡ Λουίζα.

— Ὁ ἰδικὸς μου πετεινὸς θὰ περάσῃ τὰ ἀγαπημένα σας πουλιά.

— Δὲν φοβοῦμαι ὁ διάνος μου εἶναι ἓνα πουλί ἐξάισιο, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης.

Ἦλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ σχολείου. Εἶχαν περάσει αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ τὰ σχολεῖα προσεκάλουν τὰ παιδιὰ νὰ ἐγγραφοῦν. Ἐπῆρε καὶ ὁ Πέτρος μὲ πολλὴν ὄρεξιν, διότι ἦτο ἐπιμελὲς παιδί.

Ἐκεῖ εὔρε τοὺς φίλους του, τοὺς συμμαθητάς του, τοὺς συντρόφους του.

Τὸ κἀνένα ἀπὸ αὐτὰ ἔλεγε πῶς ἐπέρασε τὸ καλοκαίρι καὶ διηγείτο τὰ κατορ-

θώματά του. Ὅλα ἦσαν χαρούμενα καὶ φαιδρά, ἐκτὸς τοῦ μικροῦ Παύλου.

Αὐτὸς ἦτο λυπημένος, ἐπενθοῦσεν. Ἐφοροῦσε μαῦρα ροῦχα, γιὰτὶ μιὰ πικρὰ εἶδησις τοὺς ἐπληροφόρησεν, ὅτι ὁ πατέρας τοῦ Παύλου, ποῦ ἔλειπε δυὸ χρόνια εἰς τὸν στρατόν, εἶχεν ἀποθάνει.

Ἐκλαυσεν ὁ Παῦλος τὴν ὀρφάνειά του, ἐθρήνησεν τὸν πατέρα του, ποῦ δὲν θὰ ξανάβλεπε πειὰ, καὶ ἤρχισε νὰ δοκιμάζῃ τὰ πικρὰ φαρμάκια τῆς ὀρφάνειας.

Ἐνεγράφη εἰς τὸ σχολεῖον, ἐπῆρε θέσιν εἰς τὴν τάξιν του, μὰ ὅταν ὁ διδάσκαλος ἔδωκεν εἰς τὰ παιδιὰ τὸν κατάλογον τῶν βιβλίων, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἀγοράσουν, τότε ὁ Παῦλος ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

Ἄλλοίμονον! ποῖος θὰ τοῦ ἠγόραζε τὰ βιβλία, ἀφοῦ πλέον δὲν εἶχε πατέρα, διὰ νὰ φροντίζῃ γι' αὐτόν; Ὁ Παῦλος ἦτο πτωχὸς καὶ τὰ βιβλία ἐκόστιζαν μιάμιση λίρα.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος ἦσαν στενοὶ φίλοι· ὅταν ὁ Πέτρος εἶδε τὸν φίλον του νὰ κλαίῃ, τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ἐρωτᾷ. Ὁ Παῦλος εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἠθέλει νὰ εἰπῇ τίποτε, μὰ στὸ τέλος τὸ ἐφανέρωσεν.

— Μιάμιση λίρα! Ποῦ θὰ εὔρω μιάμιση λίρα νὰ πάρω τὰ βιβλία μου;

— Κρίμα νὰ μὴ ζητήμαστε κοντά, θὰ διαβάζαμεν μαζί.

Μὰ ὁ Παῦλος ἐκλαίει τὴν ὀρφάνειά του.

Ὁ Πέτρος συνεκινήθη. Πῶς; ὥστε γιὰ μιάμιση λίρα, λοιπόν, ὁ Παῦλος θὰ ἔχανε τὰ μαθήματά του, γιὰ μιάμιση λίρα θὰ ἔμενεν ἀγῆρατος!

Ἐσκέπηθι νὰ παρακαλέσῃ τὸν πατέρα του, ἀλλὰ κατόπιν ἐδυσκόλησε. Τέλος ἔλαβε μίαν ἀπόφασιν:

Παίρνει τὸν πετεινὸν του τὴν Κυριακὴν, τὸν πηγαίνει εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ τὸν πωλεῖ.

Ἀκριβῶς μιάμιση λίρα. Τὸν ἠγόρασεν ὁ πλοῦσιος τοῦ χωριοῦ καὶ τὸ χρεῖμα ἐκεῖνο ἔτρεξεν ὁ Πέτρος νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν Παῦλον, διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὰ βιβλία του.

Καταλαμβάνετε τὴν χαρὰν τοῦ ὄρφανου, φαντάζεσθε καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἐπροτίμησε νὰ χάσῃ τὸν πετεινὸν του, παρὰ νὰ μὴ βοηθήσῃ τὸν μικρὸν του συμμαθητήν.

Ἄλλὰ φαντάζεσθε καὶ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Πέτρον, ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγας ἡμέρας ἐν ἀπόγευμα, ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, εὔρε τὸν ὠραῖον πετεινὸν του νὰ βόσκη μέσα εἰς τὸ χωράφι των.

Τί εἶπε συμβῆ;

Ὁ διδάσκαλος, ποῦ ἔμαθε τὴν φιλάνθρωπίαν τοῦ Πέτρον, τὴν διηγῆθη εἰς τὸ χωριό· ὁ πλοῦσιος τότε συγκινηθεὶς, ἐπέστρεψε τὸν πετεινὸν εἰς τὸν μικρὸν ἰδιοκτήτην του, καὶ ἔτσι καὶ ὁ Πέτρος εἶχε τὸν πετεινὸν του καὶ ὁ Παῦλος τὰ βιβλία του.

(Διασκετεῖς)

ΤΙΜΟΙ ΔΕΙΑΗΚΣΙ

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

ΠΩΣ ΧΑΙΡΕΤΟΥΝ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Τὰ κορίτσια, ὅταν πρόκειται νὰ χαιρετήσουν, δὲν βγάζουν, βέβαια, τὸ καπέλλο των. Αὐτὸ θὰ ἦτο πολὺ γελοῖον. Ἀρκοῦνται, λοιπόν, νὰ λυγίσουν τὸν λαιμὸν των καὶ νὰ κλίνουν τὸ κεφάλι των.

Αὐτὸ εἶναι ὁ ἀπλοῦστερος χαιρετισμὸς, τὸν ὁποῖον ἔχουν καθήκον νὰ κάμνουν εἰς ἐκάστων, ὁ ὁποῖος τὰ χαιρετᾷ.

Ἐν τούτοις, ἂν πρόκειται αὐταὶ νὰ χαιρετήσουν πρόσωπον σεβαστόν, ἡλικίας μεγάλης ἢ κυρίαν, τότε πρέπει νὰ κλίνουν κάπως καὶ τὸν κορμὸν των ἀπὸ τὴν μέσην. Ἡ κλίσις αὕτη ἀκόμη εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ὅταν τὸ κορίτσι χαιρετᾷ μὲ χειραψίαν.

Μὴ νομίσαιτε ὅμως, ὅτι ἡ κλίσις τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ κορμοῦ ἀποτελεῖ τὸν χαιρετισμὸν σας, ἀγαπηταί μου νεάνιδες· κυρίως χαιρετοῦν τὰ μάτια καὶ τὸ πρόσωπον. Χρειαζέται, μ' ἄλλους λόγους, νὰ λάβῃ μέρος καὶ τὸ πρόσωπον καὶ ἡ ἔκφρασις εἰς τὸν χαιρετισμὸν.

Ὅταν χαιρετᾶτε, πρέπει νὰ λαμβάνετε μίαν ἔκφρασιν γλυκείαν, νὰ μειδιᾶτε ἢ τοῦλάχιστον νὰ μὴ ἔχετε ὕφος κατσουφιάρικο καὶ ἀγριωμένο.

Βεβαίως, τὸ ὕφος αὐτὸ οὐδέποτε πρέπει νὰ τὸ ἔχετε, πολὺ περισσότερον ὅμως, ὅταν χαιρετᾶτε καὶ μάλιστα μεγαλειτέρους σας.

Ὅταν ὅμως σᾶς συμβουλευῶ νὰ ὑπομειδιᾶτε κατὰ τὸν χαιρετισμὸν σας, σᾶς καθιστῶ προσεκτικὰ εἰς αὐτό. Προσέχετε, μὴ χαμογελάτε ἀδιάκριτα, μὴ ἐξοδεύετε τὰ μειδιάματά σας ἔδῳ καὶ ἐκεῖ, διότι τότε εἰμπορεῖ νὰ κατηγορηθῆτε ὡς ἐλαφροὶ καὶ ὡς κακοαναθεθραμμένοι. Εἶναι δυνατόν νὰ εἰσθε πρόσχαροι, χωρὶς νὰ σκορπίζετε ἀφθονὰ μειδιάματα.

Ἡ ὑπόκλισις, reverence, καθὼς τὴν λέγουν γαλλιστί, συνειθίζεται εἰς τὰ σαλόνια ἀπὸ τὰ κορίτσια, ὅταν ταῦτα πρόκειται νὰ χαιρετήσουν κυρίους μεγαλειτέρους των καὶ κυρίας.

Ἡ ὑπόκλισις συνίσταται εἰς τὸ νὰ λυγίσαι τὸ γόνυ.

Ἀπαιτεῖται πολὺ χάρις διὰ τὴν ὑπόκλισιν καὶ πρὸ παντὸς χρειάζεται συνήθεια καὶ ἐξάσκησις. Κάμνετέ τὴν, ὅταν εἰσθε μόναι ἢ μὲ ἄλλα κορίτσια, διὰ νὰ γυμνασθῆτε.

Τὰ κορίτσια πρέπει πρῶτα νὰ χαιρετῶσιν ὄσους συναντοῦν, ἂν εὗτοι εἶναι μεγαλιτέροι ἢ κυρία. Ἐπίσης καὶ εἰς τὰ σαλόνια πρέπει πρῶτη ἢ κόρη νὰ σπεύσῃ νὰ χαιρετήσῃ τὴν οἰκοδέσποιαν ἢ ὁλοανδράποτε μεγάλην κυρίαν.

Μία κόρη ἐπιτρέπεται νὰ φιλήσῃ τὴν δεξιὰν χεῖρα τῆς οἰκοδεσποίνης, ἢ ὁποῖα τὴν δέχεται, ἢ γέροντος κυρίου.

Τὸ χειροφίλημα καὶ ἡ ὑπόκλισις εἰμπορεῖ νὰ συνοδεύσῃ τὸ ἓν τὸ ἄλλο.

Κ= ΖΩΗ

* Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ *

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἐπιμέλεια ἀπὸ σελ. 379

Καὶ εὐθὺς ὡς ἔρθασαν ἐμπρὸς εἰς τὸν λιμένα τοῦ Σλοῦγκι, οἱ μικροὶ ἀποικοὶ ἐστρεψαν τὰ βλέμματά των πρὸς τὸν ὀρίζοντα ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εὐρύτατος ἠνοιόγετο ἐμπρὸς των.

Ἡ θάλασσα ἦτο ἔρημος. Ἐξ ὧλων αὐτῶν ἀπεδεικνύετο, ὅτι τὰ μέρη ἐκεῖνα δὲν ἦσαν εἰς τὸ πέρασμα τῶν πλοίων.

Ἐν τούτοις, ἦτο δυνατόν κάποιον πλοῖον νὰ παράσῃ κοντὰ ἀπὸ τὴν νῆσον. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀπαιτεῖτο κάποιον σκοπιὰ, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν νὰ παρατηροῦσαν διαρκῶς τὰ παιδιὰ. Ἡ σκοπιὰ αὕτη ἔπρεπε νὰ στηθῇ ἐπάνω εἰς τὸν ὑψηλότερον βράχον τοῦ ἀκρωτηρίου. Ἐπρεπε νὰ στηθῶν ἐκεῖ ἐν ἀπὸ τὰ κανόνια τοῦ Σλοῦγκι, ἐπὶ τοῦ, δταν ἔδλεπαν, ὅτι κάποιον πλοῖον ἐπεργουσαν ἀπ' ἐκεῖ, θὰ ἐκυροβολούσαν.

Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ εἴλωσαν τὴν προσοχὴν, βέβαια, τῶν παραστικῶν πλοίων πολὺ καλλίτερα, παρὰ μὲ τὴν σημαίαν, τὴν ὁποῖαν ὕψωναν εἰς τὸ κατάρτι ἐκεῖνο.

Ἄλλὰ, διὰ νὰ λειτουργήσῃ ἐκεῖνη ἡ σκοπιὰ, ἔπρεπε τὰ παιδιὰ νὰ ἔμενον νύκτα καὶ ἡμέραν εἰς ἐκεῖνην καὶ κατὰ συνέπειαν μακρὰν ἀπὸ τὸ σπήλαιον.

Ὁ Γόρδων ἐθεώρησε, λοιπόν, τὸ σχέδιον τοῦτο ἀνεφάρμαστον. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Μπριάν, ὁ ὁποῖος τόσον ἐπαθύμει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ἠναγκάσθη νὰ ὁμιλήσῃ, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπαρμωσθῇ.

Τὴ κρίμα, ὅτι τὸ σπήλαιον δὲν εὐρίσκετο κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν!

Ἀποῦ ἔφαγαν γρήγορα - γρήγορα, τὴν στιγμήν, ποῦ ὁ ἥλιος τοῦ μεσημεριοῦ ἐκάλει τὰς φώκας νὰ ζεσταθοῦν ἐπάνω εἰς τὴν παραλίαν, ὁ Γόρδων, ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν, ὁ Κρός, ὁ Βάξτερ, ὁ Βέμπ, ὁ Βόκοξ, ὁ Καρνέτ καὶ ὁ Σερβὴς προητοιμασθῆσαν διὰ τὸ κυνήγιον. Κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο τὰ ἄλλα παιδιὰ, ὁ Ἰβερσων, ὁ Ζεγκίν, ὁ Ἰάκωβος, ὁ Δὸλ καὶ ὁ Κωστάρ θὰ ἔμενον εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχαν σταθεύσει ὑπὸ τὴν φροντίδα τοῦ Μόκο. Θὰ ἔμενον ἀκόμη καὶ ὁ Φάν, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπρεπε νὰ ριφθῇ μέσα εἰς τὸ ποίμνιον ἐκεῖνο τῶν ἀμφιβίων, διότι θὰ τὰ ἐσκόρπιζεν. Ἀκόμη δὲ ὁ Φάν εἶχε καθήκον νὰ φυλάττῃ καὶ τοὺς δύο γουανάκους, οἱ ὁποῖοι ἔδουσαν ἐκεῖ πλησίον.

Ὅλα τὰ ὄπλα τῆς μικρᾶς ἀποικίας, μεγάλα τευφέκια καὶ περιστροφὰ, εἶχαν μεταφερθῇ ἀπὸ τὸ σπήλαιον ἐκεῖ μαζὶ μὲ πολεμικὰ ἐφόδια, τὰ ὁποῖα ὁ Γόρδων, βεβαίως, τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἐπειδωλεύθη διόλου, διότι ἔπρεπε διὰ τὸ γενικὸν καλόν.

Τὸ σχέδιον ἦτο νὰ κόψουν τὴν ὀπισθοχώρησιν τῶν ζώων ἐκεῖνων καὶ νὰ τὰ ἐμποδίσουν νὰ ριφθοῦν πίσω εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ Δόνιφαν, τὸν ὁποῖον οἱ σύντροφοί των ἀφήκαν νὰ διευθύνῃ τὸ κυνήγιον, τοὺς διέταξε νὰ κατέδουν ἕως οἱτὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ

καὶ νὰ κρυφθοῦν πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους. Ἐπειτα, δταν θὰ ἐγένετο αὐτό, θὰ ἦτο πολὺ εὐκόλον νὰ βαδίσουν κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς.

Τὸ σχέδιον αὐτὸ ἐξετελέσθη μὲ πολλὴν σύνεσιν. Οἱ μικροὶ κυνήγοι ἐτοποθετήθησαν εἰς τριάντα ἕως σαράντα βημάτων ἀπόστασιν ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ ἐσχημάτισαν ἕνα ἡμικύκλιον μεταξὺ τῶν βράχων καὶ τῆς παραλίας.

Τότε ἐδόθη τὸ σὺνθημα ἀπὸ τὸν Δόνιφαν. Ὅλοι ἐσηκώθησαν ταυτόχρονα καὶ εὐθὺς ἠκούσθησαν ὁμοβροντία πυροβολισμοῦ. Κάθε πυροβολισμὸς εἶχε καὶ ἓν θύμα.

Ὅσαι φώκαι δὲν εἶχαν κτυπηθῇ, ἤρχισαν νὰ καταβαίνουσαν πρὸς τὴν θάλασσαν, κινουσαι τὰ πόδια των καὶ τὰ φτερούγια των. Τρομαγμέναι πρὸ πάντων ἀπὸ τὸν κρότον τῶν πυροβολισμῶν, ἐρρίφθησαν πρὸς τοὺς βράχους. Τότε τὰ παιδιὰ τὰς ἐκυνήγησαν μὲ τὰ περιστροφὰ.

Ὁ Δόνιφαν ἦτο εὐχαριστημένος, διότι εὐρίσκατο εἰς τὸ στοιχείον του, οἱ δὲ σύντροφοί του τὸν ἐμμοδοντο ὅπως ἐμποροῦσαν καλλίτερα.

Ἡ σφαγὴ ἐκεῖνη διήρκεσε μερικὰ λεπτά. Ὅσαι ἐπληγώθησαν, ἔμειναν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον· αἱ ἄλλαι ἐπρόλαβαν νὰ ριφθοῦν εἰς τὴν θάλασσαν. Μετὰ τὸ κυνήγιον, εὐρέθησαν εἰκοσι φώκαι σκοτωμέναι καὶ πληγωμέναι εἰς τὴν ἀκτὴν.

Τὸ κυνήγιον, λοιπόν, εἶχε ἐπιτύχει τελείως, καὶ οἱ ναυαγοὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχαν σταθεύσει, καὶ ἐγκατεστάθησαν ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα. Θὰ ἔμενον ἐκεῖ περίπου τριάντα ἕξ ὄρας. Τὸ ἀπόγευμα ἤρχισαν νὰ κάμνουν μίαν ὀχληρὰν ἐργασίαν. Ὁ Γόρδων ὁ ἴδιος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐργασίαν ἐκεῖνην· ἦτο, ἄλλως τε, καὶ ἀπαραίτητον.

Ἐπρόκειτο νὰ σῦρον ἐπάνω εἰς τὸν ἄμμον τὰς φώκας, ὅσαι τοῦλάχιστον εἶχαν πῆσαι ἀνάμεσα εἰς τοὺς βράχους, ἔπειτα νὰ τὰς κόψουν.

Ἡ μεταφορὰ δὲν ἦτο εὐκόλος, ἀν καὶ αἱ φώκαι δὲν ἦσαν πολὺ μεγάλου μεγέθους.

Ἐνθ' ἐγένοντο αὐτὰ, ὁ Μόκο ἐτοποθετοῦσε τὸν μεγάλον λέδητα ἐπάνω εἰς γωνιά, καμωμένην ἀπὸ χονδρὰς πέτρας. Τὰ κομμάτια τῶν ζώων, τὸ κάθε ἕνα κομμάτι τεσσάρων - πέντε ὀκάδων, ἐτοποθετήθησαν εἰς τὸν λέδητα, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχαν ρίψει γλυκὸ νερό, παρμένο ἀπὸ τὸν ποταμόν. Ὅλίγα λεπτά ἤρχισαν καὶ μὲ τὴν δυνατὴν φωτιὰν ἤρχισε τὸ βράσιμον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐβγήκε λάδι καθαρὸν, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ ἐπιπλέῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ, ποῦ ἔδραζε.

Τὰ παιδιὰ τότε ἤρχισαν νὰ γαμίζουσαν τὰ δοξαῖά των.

Ἡ ἐργασία αὕτη ἦτο πολὺ ὀχληρὰ ἐξ αἰτίας τῆς κακῆς ὀσμῆς, τὴν ὁποῖαν ἀνέβιδε τὸ βράσιμον ἐκεῖνο τῶν φωκῶν. Ὅλα τὰ παιδιὰ ἔφραζαν τὴν μύτην των καὶ μόνον τὰ αὐτιά των εἶχαν ἀνοικτὰ, διὰ νὰ ἀκούουσαν τοὺς ἀστεϊσμούς καὶ τὰ πειράγματά των. Ὅλοι ἦσαν φαῖδροί, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ λεπτὸς καὶ μιᾶγγικτος Δόνιφαν, καὶ ἐκεῖνος ἐκατσούφτασε ἕνα λεπτόν διὰ τὴν ἐργασίαν ἐκεῖνην, ἡ ὁποῖα ἐπανελήφθη τὴν ἐπαύριον.

(ἀναλινθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

— Πῶς ἡ ζωὴ τῶν ζώων

ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ νερό;

Γνωρίζετε, ὅτι ἡ γῆ ἄλλοτε, εἰς μίαν πολὺ μακρυνὴν ἐποχὴν, δὲν εἶχε οὔτε φυτὰ οὔτε ζῷα. Καὶ εἶναι ἀληθὲς αὐτό, διότι ἡ γῆ ἦτο τόσον ζεστή, ὥστε ἡ θερμότης ἐκεῖνη δὲν ἄφινε νὰ ἀναπτυχθῇ κανένα ζῷον καὶ κανένα φυτόν.

Τὰ ζῷα καὶ τὰ φυτὰ παρουσιάσθησαν εἰς τὴν γῆν μόνον, δταν ἡ γῆ εἶχε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὰ τὴν τροφήν των.

Ἐξ ὧλων αὐτῶν, βέβαια, τὰ φυτὰ πρῶτα παρουσιάσθησαν, διότι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐχρειάζετο διὰ τροφήν, ὑπῆρχε πλέον εἰς τὴν γῆν.

Ἐν μόνον ἔλειπεν ἀκόμη καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ νερό.

Ξεύρατε πολὺ χαλὰ, ὅτι τὸ νερό εἶναι δυνατόν νὰ εὐρεθῇ εἰς τριῶν εἰδῶν καταστάσεις. Ὡς ὑγρὸν, ὡς ἀτμός, ὡς πάγος.

Ὅταν τὸ νερό εὐρίσκεται εἰς μίαν ὀρισμένην θερμοκρασίαν, τότε εἶναι ὑγρὸν καθὼς δταν τὸ πίνωμεν. Ὅταν ὁμοῦς τὸ νερό θερμανθῇ πολὺ, τότε ἀρχίζει καὶ βράζει, καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ δοξαῖόν του ὡς ἀτμός. Ἄλλὰ καὶ ἀτμός ὅπου ἐγείνεν, εἶναι πάλιν νερό.

Ἐπειτα, ἀν τὸ ἴδιο νερό τὸ κρυώσωμεν πολὺ, ἀντὶ νὰ τὸ βράσωμεν, τότε θὰ παγώσῃ καὶ θὰ γίνῃ κατὰ τι στερεόν· τότε ὀνομάζεται πάγος. Ἄλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πάλιν νερό.

Τὸ νερό, ἐν τούτοις, δταν εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν ὡς ἀτμός, δὲν μπορεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν ζωὴν. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ συντηρήσῃ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῷα. Τὸ νερό πρέπει νὰ γίνῃ ὑγρὸν.

Ἄλλ' ἐνόσφ ἡ γῆ ἦτο πολὺ θερμὴ, τότε τὸ νερό τῆς γῆς δὲν ἦτο πλέον ὑγρὸν, ἀλλ' ἀτμός, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν. Κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο εἰς τὴν γῆν δὲν εἰμποροῦσαν νὰ φυτρώσουν φυτὰ, οὔτε νὰ ζήσουσαν ζῷα. Ἡ γῆ, λοιπόν, ἔμεινε χωρὶς τροφήν.

Ὅταν ὁμοῦς ἡ γῆ ἐψυχράνθη κανονικῶς, τότε ὁ ἀτμός, ποῦ εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν, διπλαθῇ τὸ ἐξατμισμένο νερό, ἤρχισε νὰ πίπτῃ καὶ ἐσχημάτισε τὰς θαλάσσας, τοὺς ποταμούς, τὰς λίμνας. Τότε παρουσιάσθησαν τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῷα, διότι ὑπῆρχεν ἡ καλλίτερα καὶ στοιχειωδεστερά τροφή των, τὸ νερό.

— Ποῖον τὸ τελειότερον μέσον

φωτισμοῦ καὶ κινήσεως;

Δὲν γνωρίζομεν τί μᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ μακρυνὸν μέλλον, ἐκεῖνο ὁμοῦς, τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν, εἶναι, ὅτι διὰ τὸ προσεχὲς μέλλον ὁ ἠλεκτρισμὸς θὰ γίνῃ τὸ τελειότερον καὶ γενικώτερον μέσον φωτισμοῦ καὶ κινήσεως. Ἀπαιτεῖται ὁμοῦς ἡ τελειοποίησις του καὶ μάλιστα ἡ ἀνακάλυψις νέου τρόπου περὶ τὴν παραγωγὴν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀνάγκη μακρῶν συρμάτων, τὰ ὁποῖα καὶ πολὺ κοστίζουν καὶ εἶναι δυσμεταχειρίστα.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

Ἀκόμη περὶ ἐλεφάντων.

Οἱ χαβλυόδοντες τοῦ ἐλεφάντος χρησιμεύουσιν ὡς ὄπλα εἰς τὸ ζῶν ἐκεῖνο, καθὼς καὶ πρὸς εὐρεσιν τῆς τροφῆς του. Συμβαίνει πολλάς φορὰς λέων ἢ τίγρις νὰ προσβάλωσιν ἐλέφαντα. Τὸ μέγα αὐτὸ ζῶον δὲν καταβάλλεται εὐκόλῃ· ἂν κατορθώσῃ νὰ πιάσῃ τὸν ἐχθρόν του μετὰ τὸ φοβερὰ δόντια του, ὁ λέων ἢ ἡ τίγρις δὲν ἀντέχουν εἰς δεύτερον κύτημα. Θὰ ὑποκύψουν, θὰ νικηθοῦν.

Τὰ μάτια τοῦ ἐλεφάντος εἶναι μικρὰ σχετικῶς πρὸς τὴν κεφαλὴν του, ἀλλὰ τὸ ζῶον αὐτὸ ἔχει πολὺ δυνατὴν ὄρασιν. Ἐπίσης καὶ ἡ ὄσφρησις του εἶναι πολὺ ἰσχυρά. Ὁ ἐλέφας, καὶ ὅταν τυφλωθῇ, εἰμπορεῖ κάλλιστα νὰ καινευθῆ, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν ὄσμήν καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὴν προβοσκίδα.

Ὁ ἐλέφας ἔχει καὶ πολὺ παράδοξον καὶ ἀσυνηθιστόν. Τὰ ὀπίσθια πόδια του δὲν κλείουν καθὼς τὰ πόδια τοῦ ἵππου. Τὰ ὀπίσθια πόδια τοῦ ἵππου ἢ τοῦ σκύλου κλείουν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥστε, ὅταν τὸ ζῶον αὐτὸ κατακλιθῇ, ἔχει τὰ πόδια του κάτω ἀπὸ τὸ σῶμα. Τοῦ ἐλεφάντος ὅμως τὰ ὀπίσθια πόδια λυγίζονται καθὼς τὰ πόδια τοῦ ἀνθρώπου, κλείουν πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ συνεπῶς, ὅταν κατακλίνεται ὁ ἐλέφας, τὰ κρατεῖ ὀπισθέν του.

Αὐτὸ εἶναι μία θαυμασία πρόβλεψις τῆς φύσεως, διὰ νὰ βοηθῇ τὸ ζῶον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον εἶναι τόσο βαρὺ. Ἄν τὰ πόδια του ὁμοιάζαν μετὰ τὰ τῶν ἄλλων ζῴων, δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ σηκωθῇ ἂν ἔπιπτε κάτω.

Ὁ ἐλέφας δὲν λησμονεῖ ποτὲ τὸ καλόν, ποῦ τοῦ ἔκαμαν, ἀλλὰ καὶ δὲν συγχωρεῖ ποτὲ καὶ τὸ κακόν, ποῦ τοῦ ἔκαμαν, εἴτε ἄνθρωπος εἶναι, εἴτε ἄλλος ἐλέφας.

Τὸ πλοῖον τῆς ἐρήμου.

Ἐσύρστε, βέβαια, διατί τὴν κάμηλον τὴν ὀνομάζουσι πλοῖον τῆς ἐρήμου. Εἶναι τὸ μόνον ζῶον, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ περάσῃ μεγάλας ἐκτάσεις ἄμμου χωρὶς νὰ πιῇ νερό.

Ἐνα ἄλογο ἢ ὁποιοῦνδήποτε ἄλλο ζῶον, ἂν σηκώσῃ βάρος, θὰ ἐβυθίζετο τόσον εἰς τὴν ἄμμον, ὥστε δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ βαδίσῃ καὶ συνεπῶς, θὰ ἐξηντιλοῦντο αἱ δυνάμεις του.

Ὅταν ὁ ἄνεμος πνέῃ καὶ μεγάλα νέφη ἄμμου σηκῶνται, ὄλα τὰ ζῶα εἰμποροῦν νὰ πνιγοῦν ἀπὸ τὴν ἄμμον. Ἐν τούτοις ἡ κάμηλος ἔχει ρώθωνας, οἱ ὁποῖοι εἰμποροῦν νὰ κλείουν τελείως, εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἐμποδίζουσι τὴν ἄμμον νὰ ἐμβαίῃ εἰς τοὺς πνεύμονας. Ἄλλὰ τὸ σπουδαιότερον προτέρημά της εἶναι, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ περάσῃ χωρὶς νερό.

Χιλιάδες τώρα ἔτη αἱ κάμηλοι χρησιμεύουν εἰς τὸ νὰ μεταφέρουν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸ φορτίον του διὰ μέσου ἐρήμων. Καὶ ἂν μετὰ αἰῶνας δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον ἀνάγκη τῆς καμήλου, ἢ καμήλος πάλιν θὰ

ζῇ εἰς τὴν ἐρήμον. Οἱ πόδες της ἔπακουμβοῦν ἐπὶ εἶδους τινὸς προσκεφαλαίων, τὰ ὁποῖα ἀπλώνονται, ὅταν βαδίζῃ τὸ ζῶον, καὶ στηρίζονται καλὰ εἰς τὸ ἔδαφος καὶ δὲν βυθίζονται εἰς τὴν ἄμμον.

Κατὰ τῆς δίψης.

Ἐν ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα προτερήματα τῆς καμήλου, εἶναι ὁ τρόπος, μετὰ τὸν ὁποῖον τὸ ζῶον αὐτὸ καταπολεμεῖ τὴν δίψαν του.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σώματός του εἶναι γεμάτο ἀπὸ μικροὺς θυλάκους — τσέπες — οἱ ὁποῖοι εἶναι στρυμωγμένοι ὁ εἰς κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, καθὼς τὰ κελλία εἰς κυψέλην μελίσης.

Οἱ θυλάκοι αὐτοὶ εἶναι δυνατόν νὰ περιλάβουν μεγάλην ποσότητα νεροῦ.

Ὅταν ἡ κάμηλος εὕρῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ πιῇ νερό, καταπίνει ὅσον νερὸ εἰμπορέσει. Κατόπιν θὰ περιπατῇ πέντε καὶ ἕξ ἡμέρας διὰ μέσου καυστικῆς ἄμμου, χωρὶς νὰ πῆ, φέρουσα δὲ πάντοτε ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν τῆς φορτίον διακοσίων ἕως τριακοσίων χιλιogramμων βάρους. Καθ' ὅλον ἕκαστον τὸ διάστημα δὲν τρώγει τίποτε ἄλλο, παρὰ ἀκανθώδη φυτὰ, τὰ ὁποῖα φύονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὸ ξηρὸν ἔδαφος.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ τῆς καμήλου, ἢ ὁποῖα φέρει τὰ βάρη. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι ὄχι τόσον μεγαλόσωμοι, τὰς ὁποίας ὁ ὀδηγὸς των κάμνει νὰ τρέχουν καθὼς τὰ ἄλογα. Αὐταὶ εἶναι αἱ δρομάδες κάμηλοι, αἱ ὁποῖαι ἔχουν εἰς τὴν ράχιν των ἕνα ὕβον = καμποῦραν.

Τρέχουν μετὰ ταχύτητα δώδεκα μέχρι δεκαεξ χιλιομέτρων τὴν ὥραν καὶ εἰμποροῦν νὰ κρατήσουν αὐτὴν τὴν ταχύτητα, χωρὶς νὰ ἀναπαυθοῦν, ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν καὶ τὸ ἡμισυ τῆς νυκτός. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο ζῶον, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον.

Ἡ κάμηλος τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς ἔχει ἕνα ὕβον· ἡ κάμηλος τῆς κεντρικῆς Ἀσίας, ἢ ὁποῖα ζῇ εἰς κλίματα ψυχρότερα, ἔχει δύο. Οἱ ὕβοι της εἶναι γεμάτοι ἀπὸ λίπος. Ὅταν αἱ κάμηλοι κάμνουν ἕνα μακρὸν καὶ κουραστικὸν ταξίδιον, οἱ ὕβοι των μικραίνουν καὶ οὐχὶ σπανίως χάνονται. Αὐτὸ ἐξηγεῖται ὡς ἑξῆς: Ἡ κάμηλος ἔχει μέσα εἰς τὴν καμποῦραν της τὴν τροφήν της, ἢ ὁποῖα τῆς δίδει τὴν ἀναγκαίαν δύναμιν, διὰ νὰ τρέξῃ καὶ διὰ νὰ ἐργασθῇ.

Εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ εἰπῇ κανεὶς ποῖον εἶναι τὸ πολυτιμότερον διὰ τὸν ἄνθρωπον ζῶον ἀπὸ ὄλα αὐτά. Ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ἔχει κάμηλον, ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ κάμηλος εἶναι πολυτιμότερα.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Οὐδὲν διαρκεῖ ὅσον ἡ ἀλήθεια.

Ze

Ὁ ἐνάρετος πρέπει νὰ τιμᾶται περισσότερο τοῦ πλουσίου.

Ze

Πάντοτε πρέπει ν' ἀποφεύγετε τοὺς ἀσυνέτους καὶ τοὺς μαρξοὺς.

Εἰς τὴν φατρίαν των δὲν ὑπάρχουν ἱκαναὶ καὶ μὴ, δυνατὰ καὶ μὴ, ὀλιγαρκεῖς καὶ μὴ λιμῶσαι, δραστήρια καὶ ὀκηνηραί, οἰκονόμοι καὶ σπάταλοι. Ὅ,τι κάμνει ἡ μῆλα, τὸ κάμνουν καὶ αἱ ἄλλαι μετὰ ἴσον ζῆλον, οὔτε καλλίτερον, οὔτε χειρότερον. Θαυμάσιος κόσμος ἰσότητος, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἀτυχῶς κόσμος καμπιῶν.

Ἐὰν μᾶς συνέφερε νὰ διδαχθῶμεν ἀπὸ αὐτὴν, ἢ θεωρῶς τῶν πεύκων θὰ μᾶς ἀπεδείκνυε τὸ κενὸν τῶν περὶ ἰσότητος καὶ κοινωνισμοῦ θεωριῶν μας. Ἰσότης! θαυμασία ἐπιγραφὴ εἰς πολιτικὰς θεωρίας, ἀλλὰ πέραν τούτου μηδέν. Ποῦ νὰ εὐρίσκηται αὐτὴ ἡ ἰσότης; Εἰς τὰς κοινωνίας μας θὰ εὐρίσκαμεν ἄρᾳ γε καὶ δύο μόνον ἄτομα ἀπαράλλακτως ὅμοια ὡς πρὸς τὴν ῥώμην, τὴν ὑγίαν, τὴν διάνοιαν, τὴν πρὸς τὸ ἔργον δεξιότητα, τὴν προνοητικότητά καὶ τὰ τόσα ἄλλα δῶρα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τοὺς μεγάλους παράγοντας τῆς εὐημερίας; Ποῦ θὰ εὐρίσκαμεν ἀνάλογόν τι τῆς ἀπαράλλακτου ὁμοιότητος μεταξὺ τῶν καμπιῶν; Πουθενά. Ἡ ἀνισότης μᾶς ἐπεδικάσθη. Καὶ εἶναι τρώντι εὐτύχημα.

Ἐνας ἦχος, πάντοτε ὁ ἴδιος, ὅσον πολυμερῆς καὶ ἂν τύχῃ, δὲν ἀποτελεῖ ἁρμονίαν. Χρειαῖται καὶ ἡ ἀνομοιότης, ἦχοι ἀδύνατοι καὶ δυνατοί, βιβεῖς καὶ δεξύτονοι· χρειαῖται μάλιστα καὶ σχετικὴ τις παρατονία, ἢ ὁποῖα ὡς ἐκ τῆς ἀντιθέσεως ν' ἀποδεικνύῃ τὴν γλυκύτητα τῆς συμφωνίας τῶν ἠχῶν εἰς τὰς ὑποκρούσεις.

Εἰς τὰς ἀνθρωπίνους κοινωνίας δὲν παράγεται ὡσαύτως ἁρμονία, παρὰ ἐκ τῆς συμπράξεως τῶν διαφοροτήτων. Ἐὰν τὰ ἰσοπεδωτικὰ ὄνειρα ἠδύναντο νὰ πραγματοποιηθῶσι, θὰ καταλήγομεν εἰς τὴν μονοτονίαν τῶν ἀπὸ κάμπιας κοινωνιῶν. Τέχνη, ἐπιστήμη, πρόοδος, ὑψικέλευθοι βλέψεις, θὰ ὑπνωττοῦν ἐπ' ἀπειρον ἐντὸς τῆς νηνεμίας τῆς μετριότητος.

Ἄλλως τε, ἂν ἡ γενικὴ αὐτὴ ἰσοπέδωσις ἀπαξ ἐπετυγχάνετο, θὰ ἤμεθα ἀκόμη πολὺ μακρὰν τοῦ κοινωνισμοῦ. Διὰ νὰ τὸν ἐπιτύχωμεν, θὰ ἔπρεπε νὰ καταργηθῇ ἡ οἰκογένεια, ὅπως μᾶς τὸ διδάσκουν αἱ κάμπια καὶ ὁ Πλάτων: θὰ ἐχρειαζέτο δι' αὐτὸ πιάτο ξεχειλισμένον, ἐπιτυγχανόμενον χωρὶς κάμμία προσπάθεια. Ἐνόσω μία βούκα ψωμοῦ θὰ εἶναι ἀπόκτημα δυσελπίτευκτον, ἀπαιτοῦν βιοτεχνίαν, ἐργασίαν, τῆς ὁποίας δὲν εἴμεθα ὄλοι ἐξ ἴσου ἐπιδεκτικοί, ἀκόμη, ἢ οἰκογένεια νὰ εἶναι ὁ ἱερός μοχλὸς τῆς προνοητικότητός μας, ἢ μεγαζήλος θεωρία τοῦ ἕκαστος δι' ὅλους, «ὄλοι δι' ἕνα ἕκαστον», εἶναι ἀπολύτως ἀνέφικτος. Καὶ ἔπειτα θὰ ἐπερδίζαμεν τίποτε, κατηγοροῦντες τὴν προσπᾶθειαν πρὸς πορισμὸν τοῦ ἐπιουσίου δι' ἡμᾶς καὶ τοὺς οἰκείους μας; Εἶναι ἀμφίβολον.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΕΥΘΥΜΑ

Ο ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει εἰς τὸν μεγαλοπρεπέστατον λιμένα τῆς Ν. Υόρκης, χαιρετᾷ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς νήσου Manhattan ἓν πελώριον ἄγαλμα· εἶναι τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας, τὸ ὁποῖον ὡς σύμβολον ὑψοῦται εἰς τὸν κυριώτερον λιμένα τῆς Βορείου Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας. Εἶναι ἓνα δῶρον τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτείας. Ἡ Γαλλία τὸ προσέφερεν εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, ὅτε αὐταὶ ἐώρταζον τὴν ἑκατονταετηρίδα των.

Τὸ ἄγαλμα ἀνηγέρθη τὸ 1886 ἐπάνω εἰς μικρὰν βραχώδη νήσον, ἡ ὁποία μέχρι τότε ὀνομάζετο Bedloes Island καὶ κατόπιν ὀνομάζετο Liberty Island, δηλαδὴ νήσος τῆς Ἐλευθερίας.

Τὸ ἄγαλμα παριστᾷ γυναῖκα, ἡ ὁποία κρατᾷ εἰς τὸ δεξιὸν χεῖρ μίαν δαΐδα. Ἡ κεφαλὴ τηρεῖται περιτριγυρισμένη ἀπὸ φωτοστέφανον. Ἡ θεὰ τῆς Ἐλευθερίας στέκεται ἐπάνω εἰς ὑπόβαθρον ἀπὸ γρανίτην, τὸ στέμμα τῆς καὶ ἡ δαΐδα ἀπαστραπτουν τὴν νύκτα μὲ ἠλεκτρικὸν φῶς, καὶ τοιοῦτοτρόπως μεταβάλλεται εἰς ἓνα πελώριον φάρον.

Τὸ ἄγαλμα ἔγινεν ἀπὸ τὸν παρισινὸν γλύπτην Bartholdy. Εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Γαλλίας ἐτοιμάσθη τὸ ἄγαλμα, καμωμένον ἀπὸ σίδηρον καὶ χαλκόν, ἔπειτα διαλελυμένο ἐταξίδευσεν τὸν Ὄκεανόν καὶ συναρμολογήθησαν τὰ τεμάχια του καὶ ἐστήθη εἰς τὴν νήσον τῆς Ἐλευθερίας.

Ἡ κορυφὴ τῆς δαΐδος ὑψοῦται 93 μέτρα ὑπεράνω ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Τὸ ἄγαλμα εἶναι 46 μέτρα ὑψηλόν. Τὸ ἐκ γρανίτου ὑπόβαθρον 28 μέτρα, τὸ δὲ θεμέλιον ὑψηλόν 16 μέτρα. Τὸ βάρος τοῦ ἀγάλματος εἶναι 225,000 χιλιόγραμμα. Ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν του δὲ μία σκάλα ὀδηγεῖ εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐντὸς τῆς ὁποίας χωροῦν ἀνέτως 40 πρόσωπα.

Τὰ 40 τῶντα πρόσωπα συνεδρίασαν μέσα εἰς τὸ εὐρύχωρον κενὸν τοῦ κρανίου τῆς θεᾶς Ἐλευθερίας, καὶ ὄχι μόνον ἐκάθησαν, ἀλλὰ καὶ ἔλαβον μέρος εἰς δεῖπνον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἔλειπε τίποτε. Τὸ δεῖπνον τοῦτο ἐδόθη ὅταν τὸ ἄγαλμα εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸ Παρίσι, ἐπὶ τῇ εὐκαρίᾳ τῶν ἔγκαινίων, δηλαδὴ ὀλίγον προτοῦ μεταφέρουν τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην κυρίαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

ΩΡΑΙΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ὁ ἄρχων Πολυκράτης ἔδωκεν ὡς δῶρον εἰς τὸν ποιητὴν Ἀνακρέοντα πέντε τάλαντα. Ἐκεῖνος τὰ ἐκράτησε καὶ μετὰ δύο ἡμέρας τὰ ἐπέστρεψε.

— Διατί μοῦ τὰ ἐπιστρέφεις; ἠρώτησεν ὁ Πολυκράτης.

— Διότι πολὺ μ' ἐξάλησαν. Δύο νύκτες τώρα ἔχω νὰ κοιμηθῶ.

Η ΗΑΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΙΘΗΚΑΝΘΡΩΠΟΥ

— Καὶ τί εἶναι αὐτὸς πάλιν ὁ πιθηκάνθρωπος; ἴσως ἐρωτήσουν μερικοὶ ἀπὸ σᾶς.

Λιπόν, ὁ πιθηκάνθρωπος εἶναι ἓνα ὑποθετικὸν ζῷον, τὸ ὁποῖον ἐφαντάσθησαν μερικοὶ σοφοί, οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουσι τὴν ἐξέλιξιν τῆς δημιουργίας. Ὁ πιθηκάνθρωπος, λοιπόν, εἶναι ζῷον, τὸ ὁποῖον οἱ φυσιολόγοι ὑποθέτουν ἀπὸ μερικοὺς σκελετούς, ποῦ εὐρέθησαν εἰς τὴν Ἰάβαν.

Ἄλλὰ πότε ἔζησε τὸ ζῷον τοῦτο; Ἐνας σοφὸς ὑπολογίζει, ὅτι ὁ πιθηκάνθρωπος ἔζη πρὶν ἀπὸ τετρακοσίας χιλιάδας χρόνια.

ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Μία ἀρχαία σινηθαια κινεζικὴ ἄφινη τὰ νύχια τῶν δακτύλων νὰ μεγαλώνουν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο, τόσο δὲ ἐμεγάλωναν, ὅτε ἔφθανον εἰς μᾶκρος ἡμίσεος μέτρου. Οἱ μανδαρίνοι πρὸ πάντων συνειθίζον αὐτὸ καὶ τὸ ἐθεωροῦσαν ὡς πολὺ ἀριστοκρατικόν. Βιβλαῖως, διὰ νὰ διατηρήσουν τὰ νύχια τῶν τῶσον μακρὰ, ἔπρεπε νὰ μένουν ἀεργοὶ καὶ νὰ μὴ κίμουν κίμιναν ἀπότομον κίνησιν. Ἡ ἀεργία καὶ ἡ ὀκηρία ἐθεωροῦντο ἀπὸ τῶν μανδαρίνων ὡς ἀριστοκρατικὰ σημεῖα.

Διὰ νὰ διατηροῦν τὰ νύχια τόσο μεγάλα, ἐχρηιάζετο καὶ ἰδιαιτέρως περιποίησης. Τπῆρχον, αἴφνης, δῆμα, μὲ τὰς ὁποίας ἐπροσπάτεον τὰ νύχια τῶν κατὰ τὴν νύκτα.

ΓΛΥΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Λέγουν, ὅτι τῶν γραμμάτων αἱ ρίζαι εἶναι πικραὶ καὶ ὁμοῦ κάποιος παιδαγωγὸς ἠθέλησε νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον, ὅτι δηλαδὴ τὰ γράμματα εἶναι γλυκύτατα καὶ μάλιστα σοκολατένια.

Ἴδου τί ἔκαμε :

Κατεσκεύασε γράμματα ἀπὸ σοκολάτα, ὁμοια καθῶς τὰ κινητὰ γράμματα, ποῦ εἶναι κίτασκευασμένα ἀπὸ χαρτόνι. Τὰ ἀνακατόνει τὰ γράμματα ἐκεῖνα καὶ λέγει εἰς τὸν μαθητὴν νὰ σχηματίσῃ μὲ αὐτὰ τὸ ὄνομά του ἢ μίαν φράσιν. Ὁ μαθητὴς ἐκλέγει τὰ γράμματα, τὰ βάζει τὸ ἓν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου, καὶ ὅταν κατασκευάσῃ τὴν φράσιν χωρὶς ἀνορθογραφίας, τότε...

Τότε βραβεύεται μὲ ἓνα πολὺ παράξενον βραβεῖον. Ὁ διδάσκαλος τοῦ δίδει δικαίωμα νὰ... φάγῃ τὴν φράσιν, ποῦ ἔκαμε.

ΣΙΩΠΗ ΕΙΣ ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἀγγλίας ὑπάρχει μία ἀόστηρὰ συνήθεια. Ὅταν γευματίζουσι, τὰ μικρὰ δὲν πρέπει νὰ ὁμιλοῦν. Ὅλοιο παιδί ὁμιλεῖ εἴτε πρὸς τοὺς μεγάλους, εἴτε πρὸς τοὺς μικροὺς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἐτιμωρεῖτο κειθαρχικῶτατα.

Μίαν φορὰν εἰς ἓν γεῦμα, ὅπου ἦσαν παρόντες καὶ ξένοι πρίγκηπες, ἓν ἀπὸ τὰ

μικρότερα παιδιὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ἐφώνησε :

— Καλὲ πατέρα!...

Ἄλλ' ἐσταμάτησε. Τὸ ἄγριον βλέμμα τοῦ πατρὸς τὸ ἐμπόδισε νὰ ἐξικολουθήσῃ.

— Τὰ παιδιὰ σιωποῦν, ὅταν τρώγουσι, εἶπεν.

Ὅταν ὁμοῦ ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, ἐφώνησεν ὁ βασιλεὺς τὸ παιδί του καὶ τοῦ εἶπε :

— Καὶ τί ἠθελες νὰ μοῦ εἴπῃς, ὅταν ἐτρώγαμεν;

— ὦ! πατέρα, ἀπήντησεν ἐκεῖνο, εἶναι τώρα πολὺ ἀργά. Εἶχα ἰδεῖ, ὅτι εἰς τὴν σαλάτα σας ἦτο ἓνα σκουλίκι καὶ τώρα τὸ ἐφάγατε!

ΜΕ ΕΝΑ ΜΟΛΥΒΙ

Πόσας λέξεις εἴμπορεῖ νὰ γράψῃ κίνεῖς μὲ ἓνα μολύβι; Ἴδου ἓνα περίεργον ἐρώτημα.

Κάποιος Ἀγγλος μὲ ἓνα μολύβι κατόρθωσε νὰ γράψῃ 95,608 λέξεις, ὅταν δὲ ἔγραψεν αὐτάς, τὸ μολύβι του εἶχε γίνει τόσο μικρό, ὅτε δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ τὸ κρατήσῃ.

Ἐν τούτοις, κάποιος νέος Γερμανὸς μὲ ἓνα μολύβι καλῆς ποιότητος κατόρθωσε ν' ἀντιγράψῃ βιβλίον 400,000 λέξεων. Αὐτὸς βέβαια ἐκέρδισε. Καθ' ὅλην τὴν χοῆσιν τοῦ μολυβιοῦ ἐκεῖνου ὁ μικρὸς αὐτὸς τὸ ἐλευνιάρισε 59 φορές!

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Ἡ διδασκάλισσα, ἡ ὁποία ἦτο ἀπὸ τὴν Πόλιν, ἐπῆγε σὲ ἓνα χωριὸν τῆς Ἀνατολῆς νὰ διδάξῃ. Ἐρωτᾷ, λοιπόν, τὰ παιδάκια ἀριθμητικὴν :

— Εἰπέ μου : ἂν στέκωνται 11 πρόβατα ἐμπρὸς εἰς τὴν φραγὴν καὶ διώξω τὰ θ, πόσα μένουσι;

— Δὲν μένει κανένα, ἀπήντησεν ἓνα παιδί βοσκοῦ.

— Πῶς, παιδί μου; μένουσι 5.

Καὶ ὁ μικρὸς τοῦ βοσκοῦ μὲ αὐθεντίαν :

— Ἄν ἡ κυρία διδασκάλισσα ξέσῃ ἀπὸ ἀριθμητικὴν, δὲν γνωρίζει ὁμοῦ ἀπὸ πρόβατα. Τὰ πρόβατα θὰ φύγουν ὅλα.

ΔΙΑ ΠΟΙΑΝ ΑΙΤΙΑΝ

Ἡ μητέρα παρατηρεῖ πῶς ἐνεδύθη ὁ μικρὸς Τότης καὶ λέγει :

— Παιδί μου, ἐφόρεσες μίαν κόλτσαν σου ἀνάποδα.

— Μητέρα, τὸ ἔκαμα ἐλίτηδες. Εἶχε μιά τρύπα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Διασκευή)

(συνίχσια από σελ. 382)

Είς τρίτον υπερόγραφο προσέθετεν η Ίλζα :

« Άγαπητέ πατέρακι. Κάθε ημέρα με μαλώνουν, διότι τρώγω χωρίς τρόπον. Γράψε με, αυτό δεν είναι άδικον; Δός μου όμως την υπόσχεσίν σου, ότι δεν θα μιλήσης γι' αυτό τίποτε εις την μητέρα· την δ. Γκοσίου αγαπώ πάρα πολύ».

Άκριθώς οι γονεῖς τῆς Ίλζας ἐκάθητον με τὸν ἱερέα εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἐπινον τὸν καφέ τους, ὅτε τὸ γράμμα ἐκεῖνο εἶχε φθάσει. Ὁ κ. Μάριος τὸ ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως καὶ εἰς μερικὰ μέρη τὸσον συγκατηθήθη, ὥστε τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξασκολληθῆσιν.

— Ἄχι ἐπιθυμῶ νὰ πάρω πίσω τὴν ἀγαπημένην μου Ίλζα! εἶπεν ὅταν ἀνέγνωσεν ἕως εἰς τὸ τέλος τὸ γράμμα. Ὑποφέρει καὶ δὲν βλέπω τὸν λόγον νὰ δηλητηριάζωμε τὴν ζωὴν τοῦ μονάκριβου μας κοριττιοῦ.

— Τί σκέπτεσαι, Ἄννα, καὶ σὺ, ἀγαπητέ φίλε; δὲν θὰ εἶναι προτιμότερον;

— Δὲν ἔχω τὴν ἰδέαν αὐτὴν, ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς· εἶναι ἀμικρία. Ἡ Ίλζα τὴν ἰδέαν ἐνόησεν, ὅτι πρέπει πολλὰ νὰ μάθῃ, πικραβάλλει τὸν ἐαυτὸν τῆς με τὰς συμμαθητρίδας τῆς καὶ ἀναγνωρίζει τὰ λάθη τῆς καὶ τὴν ὀπισθοδρομήσιν τῆς εἰς τὰς γνώσεις τῆς.

— Αὐτὸ εἶναι νοσταλγία, εἶπεν ἡ κ. Ἄννα· συλλογίσου πόσον δύσκολο εἶναι γιὰ τὸ παιδί μας, ποῦ ἦτο συνειθισμένον εἰς τὴν ἐλευθερίαν, νὰ κάθεται εἰς τοὺς πάγκους. Τὸ πρόγραμμα καὶ ἡ τάξις τοῦ σχολείου διὰ τὴν ἀνυπότακτον φύσιν τῆς βεβαίως δὲν τῆς εἶναι εὐχάριστον. Διὰ τὸ καλὸν τῆς θὰ μάθῃ νὰ ὑποτάσσεται καὶ νὰ γίνῃ ἓνα καλὸ καὶ ἀγαπῆτὸ κορίτσι.

Ὁ κ. Μάριος ἐσκυθρόπασε, διότι δὲν τὸν καταλάμβαναν οὔτε ὁ ἱερεὺς οὔτε ἡ Ἄννα ἠμποροῦσαν νὰ τὸν καταπέσουν με τὰ ἐπιχειρήματά των. Ἐκεῖνος ἔκρινε με τὴν μαλακὴν καρδιά του καὶ ὑπέφερε με τὴν ἰδέαν, ὅτι τὸ παιδί του εἶχε νοσταλγίαν.

Αἱ ἐπιθυμίαι τῆς Ίλζας ὅλαι γενικῶς θὰ ἐκπληρωθοῦν· ἐφήθησαν γλυκύσματα, ἠγοράσθησαν τὰ καλλίτερα λουκάνικα. Ὁ κ. Μάριος μόνος του τὰ εἶχε περιτυλίξει καὶ ἐτοποθέτησεν ἐντός αὐτῶν καὶ ἄλλα φαγώσιμα.

— Τοῦλάχιστον νὰ μὴ ὑποφέρῃ ἀπὸ πείναν! εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκά του, ἡ ὁποία ἐχαμογελοῦσεν ὅταν τὸν ἔβλεπε.

Καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησε :

— Τὰ μικρὰ παιδιὰ, ποῦ μεγαλώνουν, πεινοῦν πολὺ συχνά, καὶ ὅταν τὸ στομάχι μουρμουρίζῃ, πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν μερίδα του. Δὲν εἶμπορεῖ κίνειῖς νὰ τὸ καθησυχάσῃ.

Ἡ κ. Ἄννα ἦτο τῆς ἰδέας, ὅτι ἡ Ίλζα δὲν ἔπρεπε νὰ τρώγῃ ἐκτός ἀπὸ τὰς ὁρισμένας ὥρας, ἀλλ' ἐπροτίμησε νὰ σιωπήσῃ.

Ἦτο τετάρτη ἡμέρα κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστου. Τὰ μεγκλείτερα κορίτσια τοῦ σχολείου ἐκάθητο εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Ἐπεδιώρθωναν, ἐπλεκαν καὶ ἠσχολοῦντο με ἐργασίας αὐτοῦ τοῦ εἶδους.

Ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ ζεστός καὶ θυελλώδης καὶ ἀπὸ τὰ παράθυρα δὲν ἐμδαινε ἀέρας.

Ἡ Ίλζα ἐκρατοῦσε τὴν κάλτσα, ποῦ ἔπλεκε καὶ προσπαθοῦσε νὰ σηκῶνῃ βελονιά πρὸς βελονιά· τῆς ἦτο ὅμως πολὺ δύσκολο με τὰ θερμὰ καὶ ὑγρά δάκτυλά τῆς νὰ τὸ κάμνῃ. Ἡ βελόνες ἐμπλέκοντο τὸσον γερὰ μέσα εἰς τῆς βελονίεσ, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε νὰ τῆς σπρώξῃ. Ἦτο κόκκινη καθὼς τριαντάφυλλο καὶ πολλὰς φορὰς ἀπὸ ἀηδία ἄφρινε τὴν κάλτσα τῆς χωρὶς νὰ ἐργάζεται· ἡ κάλτσα τῆς ἔπρεπε νὰ ἦτο ἄσπρη, καὶ ὅμως εἶχε γίνῃ σταχτιά ἀπὸ τὴν λέραν.

Ἐπεσαν καὶ ἀκόμη μερικαὶς βελονίαι καὶ ἡ δ. Γκοσίου, ἡ ὁποία ἦτο παρούσα, παρεκάλεσε τὴν Ίλζαν νὰ προσπαθῆσῃ μόνῃ τῆς νὰ τῆς μαζεύσῃ.

— Δὲν εἶμπορῶ, εἶπεν ἡ Ίλζα· ἡ βελόνες τὸσον κολλοῦν, ὥστε δὲν κατορθώνω νὰ τῆς πιάσω.

— Πλῆνε τὰ χέρια σου, εἶπεν ἡ δ. Γκοσίου, τότε θὰ εἶμπορεῖς καλλίτερα.

— Δὲν ὠφελεῖ τίποτε, ἀπήντησεν ἡ Ίλζα ἀπηλπισμένη καὶ ἀφήκε τὴν κάλτσα ἐμπρὸς τῆς.

Ὅλα τὰ κορίτσια ἐγέλασαν καὶ ἡ Κραίτη, ἡ ὁποία ἐκάθητο ἀντίκρου τῆς, ἐπῆρε με περιέργειαν τὴν κάλτσάν τῆς· Ἡ Ίλζα εἰς τὰ χέρια τῆς, διὰ νὰ διορθῶσῃ τὰ λάθη τῆς.

Ἡ Ίλζα τὴν ἐτράθησε καὶ εἶπεν :

— Ἄφητέ την!

Προτὸς ἀκόμη ἡ δ. Γκοσίου διορθῶσῃ τὴν Ίλζαν διὰ τὸν κακὸν τῆς τρόπον, ἐμδῆκεν ἡ διευθύντρια εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐπῆγεν ἀπὸ μὲν μαθητρίκων εἰς τὴν ἄλλην καὶ ἐξήταξε τὰς ἐργασίας των· τὸ ἔκαμνε κάποτε διὰ νὰ ἐπαινέσῃ τὰς μαθητρίδας, ποῦ προώδευσον, καὶ διὰ νὰ κάμῃ παρατηρήσεις εἰς τὰς ἄλλας, ἂν ἦτο ἀνάγκη.

— Πῶς πηγαίνεις, Ίλζα; τὴν ἠρώτησεν· ἔχεις τὴν κάλτσάν σου ἐτοιμὴν; δείξέ με τὴν.

Ἡ Ίλζα ἔκαμνε, ὅτι δὲν ἤκουσεν· ἐντρέπετο νὰ δείξῃ τὴν βρωμερὰν ἐργασίαν τῆς.

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὸ πλέξιμό σου, Ίλζα· δὲν με ἐνόησες;

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς διευθυντρίδας ἦσαν σκληρὰ καὶ αὐστηρά. Συγχυσμένη ἡ διευθύντρια διὰ τὸ πείσμα τῆς Ίλζας, ἐπῆρε τὴν κάλτσάν τῆς με ἀπότομον τρόπον ἐκ τῶν χειρῶν τῆς.

— Εἶμαι συνειθισμένη νὰ με ὑπακούουν καὶ σὺ τολμᾷς νὰ μοῦ ἐναντιόνησαι; Ἰδῆτε, παιδιά, ἐξηκολούθησε καὶ ὕψωσε τὴν κάλτσάν τῆς Ίλζας με τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῆς. Τί λέγετε δι' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν; φαίνεται, ὅτι εἶναι ἐργασία δεσποινίδος ἀνεπτυγμένης; Δὲν ἐντρέπεσαι! εἶπε κατόπιν πρὸς τὴν Ίλζαν· δὲν θέλω ἄλλοτε νὰ ἰδῶ ἓνα τέτοιο ἀκάθαρτον ἐργόχειρον.

Ὅλων τῶν κοριτσιῶν τὰ μάτια ἐστράφησαν πρὸς τὴν κάλτσάν καὶ μερικαὶ μάλιστα οἰκότροφοι ἐνόμισαν, ὅτι με τὴν ἐρώτησιν τῆς διευθυντρίδας εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ ποῦν ἓνα λόγον.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΡΓΟΧΕΙΡΟΝ

— Δὲν κεντᾷς τίποτε, Κάκια; δὲν κἀμνεις κἀνενα ἐργόχειρο;

Αὐτὸ ἐρωτοῦσε προχθὲς μίαν φίλην μου κάποιαν μικρὰν κόρην γνωστῆς μας οἰκογενείας.

Ἡ κόρη τὴν ἀπήντησε :

— Τί νὰ κάμω τὸ ἐργόχειρον; ἐστὶ μαγαζιά ἔχουν ὡραιότατα πράγματα ἑτοιμα. Ὅ,τι θέλω μ' ἀγοράζουν οἱ γονεῖς μου.

Ἡ κυρία δὲν εἶπε τίποτε, μὰ ἐγὼ θὰ ἀπαντήσω δύο λόγια εἰς τὴν κόρην ἐκείνην ἀπὸ τὴν στήλην αὐτὴν. Δὲν πειράζει ἂν θὰ τὸ διαβάσουν καὶ τὰ ἄλλα κορίτσια. Ποιὸς ξεύρει! ἴσως κάμνῃ ἀπὸ τὰς ἀναγνωστρίδας μου, ὡσὰν τὴν κόρην ἐκείνην, περιφρονεῖ τὸ ἐργόχειρον.

Θὰ τῆς ἔλεγα λοιπόν :

Κόρη μου, κἀμνεις πολὺ ἄδικα, ποῦ δὲν ἀγαπᾷς τὰ ἐργόχειρα, ἄδικαίς πολὺ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ χάνεις πολὺ περισσώτερα ἀφ' ὅσα νομίζεις. Τὸ ἐργόχειρον μὴ νομίζεις, ἀγαπητή, ὅτι τὸ κἀνομεν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ. Ἐνα μανδουλάκι, μίαν τραχηλιά, κάποιαν δαντέλλα, τὴν ὁποίαν κεντᾷτε καὶ πλέκειτε, δὲν τὴν ἐργάσθε, βέβαια, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ. Γνωρίζω, ὅτι εἰς τὰ διάφορα καταστήματα ἔχουν πολὺ μεγάλας συλλογὰς ἀπὸ πολλῶν εἰδῶν ἐργόχειρα καὶ εἶμπορεῖ κἀνεῖς νὰ εὔρη ὅ,τι δήποτε ἐπιθυμεῖ. Ἄλλ' εἰπέ μου : ἔνα, ἔστω καὶ ὄχι τέλειον ἐργασμένον ἐργόχειρόν σας, εἶμπορεῖ ποτε νὰ παραβληθῇ με ἓνα ξένο, με ἓνα ἀγορασμένο;

Βεβαίως ὄχι· τὸ ἐργόχειρον δὲν τὸ κατασκευάζομεν διὰ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ· τὸ κἀνομεν διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ δημιουργήσωμεν, πρέπει νὰ ἐκδηλώσωμεν τὴν καλαισθησίαν μας, νὰ ἀγαπήσωμεν τὸ ὄραϊον, νὰ κἀμωμεν καὶ ἡμεῖς κάτι. Ἡ γυναικεία ψυχὴ, κόρη μου, εἶναι ψυχὴ καλλιτεχνική. Ἄλλοίμονον εἰς τὴν κόρην ἐκείνην, ἡ ὁποία δὲν θὰ τὴν καλλιστήσῃ καὶ δὲν θὰ τὴν μορφώσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Μία κόρη ἂ; μὴ νομίση, ὅτι ἔχει δικαίωμα νὰ μὴ εἶναι καλλιτέχνις.

Πρέπει νὰ εἶναι καλλιτέχνις εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς, εἰς τὴν ζωὴν τῆς, εἰς τὰ ἔργα, ποῦ κἀμει. Πρέπει με κάθε τρόπον νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ ὄραϊον καὶ νὰ τὸ παρουσιάσῃ· αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς ψυχῆς τῆς.

Κα ΕΥΤΕΡΠΗ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

431.— Δίγυμα.

Εἰμοὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου·
ἀ· τὴν ἄκραν ἀραιρέσης
κ' ἀνι' οὐτῆς ἄλλην προσθέσης.
εἰς τὸ ὄρη τῆς Ἀσίας,
φιλα μου, θεὸς γὰρ με θεοῖς.
Ἄν δὲ τῶρα ὄπως εἶμαι,
αὐτὴν τὴν μέσην μου ἐκκόψης,
εἶρε, φιλα μου, ποῦ κείμαι,
εἰ δὲ μὴ θεὸς να προκόψης.

(Ἄσ. Σταύρος Ν. Μαραγκός).

432.— Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον
σιούς θάμνους θὰ τὸ εὐχρῆ·
τὸ δεῦτερον εἰς τοῦ θεοῦ,
ἀ· ἱστορίαν ἐξέσχη·
τὸ τρίτον μου εἰώσι
εὐθινοῦσι σὺ ἀτόμα·
τὸ τέταρτον τὸν ἀ θρονον
τὸν μεταβῶλ' εἰ, πτόμα·
τὸ πέμπτον εἰ· οἱ ἀνεμος,
πρόξιος το· κυρίας·
τὸ ἕκτον δὲ εὐρίσκειται
εἰς τὸς ἀ· κωντινίους.

Ὁ ρόμβος ἀναγιγνώσκεται ὀριζοντίως καὶ καθέτως.
(Ἄσ. Ἄννα Γ. Μακρίδου).

433.— Συλλοβίγριφος.

Σ' ἀκολοθεῖ τὸ πρῶτόν μου,
ζῶν τὸ δεῦτερόν μου
καὶ ἦσος συμπεθετικῆ
εἰ οἱ τὸ σὺλόλον μου.

(Ἄσ. Δροσερὰ ἀγγί).

434.— Τρίγωνον.

πόλις
ἐπίσημα
ἀριθμητικῶν
ἀ· θος
γρῆμα
ἀναγιγνώσκεται ὀριζοντίως καὶ καθέτως τὴν οὐτῆ
δὲ·
(Ἄσ. Ἄσ. Πακ.).

435.— Πενικτὴ ἀκροστοιχία.

Τὸ πρῶτον, τὸ δεῦτερον, τὸ τρίτον, τὸ τέταρτον (καὶ οὕτω καθέξῃ) γράμμα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποελοθῶν ἀδικρατέτερα τοῦ Βιζαντίου
1) προφήτης — 2) θεός — 3) ἦρος τοῦ Τροῖ
κοῦ — 4) ἐκ τῶν τρεῖς ἰσχυρῶν — 5) ἦρος —
6) βασιλεὺς τῆς Πελοπίου — 7) γερμὸς τῆς Ἑλλάδος — 8) κάτοικος πρωτεύουσας — 9) διορισμὸς κῆρυον — 10) πόλις τῆς Βουλγορίας.
(Ἄσ. Ἄσ. Σ. Καρασταράτης)

436.— Λογοπαίγιον.

— Τί ο, ἦσος τὸ δίεμα ἐρωτῆ;
(Ἄσ. Ἐλθίρα Μαρδύρη).

437.— Δεξιγρίφος.

Ἄσκητο θὸ οὐ γλυκασο,
ὄπως εἶμαι ἂν με φῶγης·
ἀ· τὴν κεφαλὴν μου κόψης,
δ· α μὲν εἰ· αἰ χάρις.

(Ἄσ. Ἰωάννης Νισίρης)

438.— Γεῶρος.

Μ × Θ Μία δεινὰ Τ.
(Ἄσ. Κέρδερος).

439.— Περιέγγον.

— Ποῖος ἰχθὺς εἶναι ἀναρτίητος εἰς τὴν γὰ φῆν;
(Ἄσ. Ζεῦζις).

440.— Παράδοξον.

— Πόσιον ὄνειαίριον ἔσκειμεν εἰς τὴν εἰσῆμα;
(Ἄσ. Χαΐδω Λορμίδου).

βώτερα ἀπὸ τὴν συμφωνίαν. Ὁ ὑποδηματοποιὸς μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ἠγόρασε δέρμα διὰ δύο ζεύγη ὑποδημάτων. Τὰ ἔκοψε τὴν ἰδίαν ἐσπέραν καὶ τὴν ἐπαύριον μετέβη νὰ ἐργασθῆ μὲ νέαν προθυμίαν, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ λάβῃ αὐτὸν τὸν κόπον, ἐπειδὴ, ὅταν ἐσηκώθη, ἦσαν τελειωμένα καὶ αὐτὰ.

Οἱ πελάται δὲν ἔλειπαν ἀπὸ τὸ κατάστημά του, τῷ ἔδιδαν δὲ χρήματα διὰ νὰ ἀγοράσῃ δέρμα διὰ τέσσαρα ζεύγη ὑποδημάτων. Τὰ ὑποδήματα εὐρίσκοντο τελειωμένα τὴν ἐπαύριον, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ὑποδηματοποιὸς ἐντὸς ὀλίγου ἐπλούτησε.

Μίαν ἐσπέραν, κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων, ἀγοῦ ἔκοψε καὶ πάλιν τὸ δέρμα, τὴν σιγμὴν, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ κοιμηθῆ, λέγει εἰς τὴν σύζυγόν του :

— Ἄς μὴ κοιμηθῶμεν τοῦτο τὸ ἐσπέρας, διὰ νὰ ἴδωμεν κρυφίως ποῖος μᾶς βοηθεῖ.

Ἡ σύζυγός του παρεδέχθη, ἦναψε λύχνον καὶ ἐκρύφθησαν μέσα εἰς τὴν γαρδάρμπαν, ὅπισθεν τῶν ἐνδυμάτων, καὶ ἐκεῖ παρεμόνευαν. Εἶδον οὕτω νὰ ἔρχονται κατὰ τὸ μεσονύκτιον δύο ἄμορφοι νάνοι, ὀλόγυμνοι, οἱ ὁποῖοι ἐκάθισαν εἰς τὸν πάγκον τοῦ ὑποδηματοποιοῦ καὶ ἐκεῖ ἤρχισαν νὰ ράπτουν μὲ μεγάλην εὐκινῆσιν καὶ ἐπιτηδειότητα.

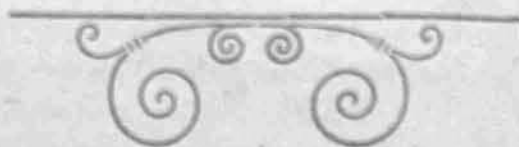
Ὅταν ἐτελείωσαν τὴν ἐργασίαν των, ἀνεχώρησαν.

Τὴν ἐπαύριον ἡ σύζυγος τοῦ ὑποδηματοποιοῦ τῷ εἶπεν :

— Οἱ μικροὶ οὗτοι ἄνδρες μᾶς ἔκαμαν πλουσίους· πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ τοὺς δεῖξωμεν εὐγνωμοσύνην. Δὲν ἔχουν τίποτε νὰ φορέσουν καὶ, βεβαίως, θὰ κρυώνουν, ὅταν ἐξέρχονται εἰς τὸν δρόμον. Ἄκουσε· θὰ ἐτοιμάσω τὸν καθένα ἀπὸ ἕνα ὑποκόμισον, ἕνα παλιτό, ἕνα ἐσάβρανον καὶ πλεκτὴς κάλτσες· σὺ θὰ τοὺς κόμης ἀπὸ ἕν ζεύγος ὑποδημάτων.

Ὁ ὑποδηματοποιὸς παρεδέχθη ὅτι τὸν εἶπεν ἡ σύζυγός του καὶ τὸ ἐσπέρας, ὅταν ἦσαν ὅλα ἐτοιμα, ἀντὶ τοῦ κομμένου δερμάτος, ἔθεσαν τὰ ἐνδύματα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἔπειτα ἐκρύφθησαν, διὰ νὰ ἴδωσιν τί θὰ κόμωσιν οἱ νάνοι. Ὡς συνήθως, ἔφθασαν οὗτοι τὸ μεσονύκτιον καὶ ἐκκληκτοὶ πορευτήρησαν τὰ μικρὰ εἰς τὸν ἄντρον ἀντὶ τοῦ δερμάτος καὶ, κατεχαρακτημένοι, τὰ ἐφόρεσαν, γρήγορα-γρήγορα καὶ ἄνοιτες ἔφυγον. Ὁ ὑποδηματοποιὸς κατάρθωσε νὰ γίνῃ πλούσιος καὶ εὐτυχὴς καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του, διότι ἐπειγχανεν εἰς ἕλος του τὰς ἐπιχειρήσεις.

(Μετὰφρασις) ΜΑΞΙ ΘΕΜ. ΕΥΚΑΙΣΙΑΣ

ΧΡΗΣΤΟΘΕΙΑ

Κατὰ τὸν ἑπταετῆ γαλλογερμανικὸν πόλεμον (1756—1763), κατὰ τὸν ὅποιον ἡ Γαλλία ἔχασεν ὅλας σχεδὸν τὰς ἀποικίας της, εἰς Ἰλαρχος διατάχθη νὰ ὑπάγῃ καὶ προμηθεύσῃ χόρτον διὰ τοὺς Ἴππους.

Τὴν ἐπισθεσαν, πρὶν ἀκόμη ἀνατελεθῆ ὁ ἥλιος, τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συντρόφων του καὶ μεταβαίνει, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν διαταγὴν, τὴν ὅποιαν ἔλαβε.

Μετὰ δώρον ἱποδρομίαν, ἔφθασαν εἰς τὸ ὄρισμένον μέρος. Ἦτο μία ἔρημος κοιλὰς, ὅπου δὲν ἔβλεπε κανεὶς τίποτε ἄλλο, παρὰ ἔρημα δάση. Εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος παρετήρησε μίαν πτωκίην καλύβην· πλησιάζει καὶ κτυπᾷ. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων δευτερολέπτων ἐξέρχεται εἰς γέρον μοναχὸς μὲ κατὶλευκὸν γενειάδα.

— Πάτερ μου, δεῖξατέ μοι, εἰς παρακαλῶ, ἕνα ἀγρὸν, ὅπου δύναμαι νὰ προμηθευθῶ χόρτον διὰ τοὺς Ἴππους μου.

— Πολὺ καλὰ, τῶρα ἀμέσως, ἀπήντησεν ὁ μοναχός.

Ὁ καλὸς οὗτος ἄνθρωπος τίθεται ὡς ὀδηγὸς των καὶ ἀνέρχεται ὁμοῦ τὴν κοιλάδα. Μετὰ ἐνὸς τετάρτου πορείαν, εὐρίσκουν ἕνα ἀγρὸν κριθῆς.

— Ἴδου ὅ,τι μᾶς χρειάζεται, ἀπήντησεν ὁ Ἰλαρχος.

— Περιμένετε μίαν στιγμὴν, τῷ εἶπεν ὁ ὀδηγός του καὶ θὰ εὐχαραστηθῆτε.

Ἐξηκολούθησαν νὰ βαδίζωσιν καὶ ἔφθασαν εἰς ἕνα ἄλλον ἀγρὸν κριθῆς. Ἡ ὁμὸς ἀφίπνευσεν, ἔθερίσε χόρτον, τὸν ἔκαμε δέματα, τὰ ἔθεσαν ἐπὶ τῶν Ἴππων καὶ ὅταν ὅλοι ἱπνευσαν, ὁ ἀξωματικὸς τοῦ Ἰλαρχοῦ, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ὀδηγὸν του, εἶπε :

— Πάτερ μου, ἀνωφαλῶς μᾶς ἔκαματε νὰ πᾶμε τόσον μακρὰ· ὁ πρῶτος ἀγρὸς ὄξινε περισσότερο τούτου.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθές, κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἀγαθὸς γέρον, ἀλλὰ δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ.

(Μετὰφρασις) ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. Χ.

ΟΙ ΜΑΓΙΚΟΙ ΝΑΝΟΙ (Μῦθος)

Ὑποδηματοποιὸς τις, ὁ ὁποῖος, συνεπεῖρα ἀνοξιοπαθημάτων, ἔγεινε τόσον πτωχός, ὥστε δὲν τὸν ἔμενε περισσότερο δέρμα, παρὰ μόνον δι' ἕν ζεύγος ὑποδημάτων, ἔκοψε τὸ δέρμα τοῦτο, διὰ νὰ κόμῃ ὑποδήματα τὴν ἐπαύριον· ἔπειτα μὲ ἀναπαυμένην συνείδησιν προσενηχίθη καὶ ἀπεκοιμήθη.

Τὴν ἐπισθεσαν, ὅταν ἔπαιγε νὰ ἐργασθῆ, εἶρε τὰ ὑποδήματα κομωμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐξεπλάγη καὶ δὲν ἐγνώριζε τί νὰ ὑποθέσῃ. Ἐλοβε τὰ ὑποδήματα καὶ τὰ παρετήρησεν ἐκ τοῦ πλησίον· ἦσαν τόσον καλοκομωμένα, ὥστε δὲν ἔλειπεν ἀπολύτως τίποτε· ἦσαν ἀριστουργήματα.

Ὀλίγον ὀργότερα ἦλθεν ὁ πελάτης, ἔλοβε τὰ ὑποδήματά του καὶ τὰ ἐπλήξασεν ἀκρι-

‘Απαντώ εις τόν Τιμολ. Στ. Πετρίδην κατά τήν επιθυμίαν του· τὰ διηγήματά σου θά εγερθούνη μέ τήν σειράν των, ειδικοιῶ δέ, ὅτι ἔχεις πρὸς πώλησιν τούτων ἀριθμοὺς 9, 12 καὶ 13 τοῦ Παιδικοῦ πρὸς 2,50 γρ. ἔκαστον διὰ τούτους ἐπιθυμοῦντας.

‘Ανέγνωσα τὰς κρίσεις σου, ‘Αγγελιαφόρε ‘Ερμῆ, καὶ τὸς διεβάσα ἐπου ἔπρεπε χαιρετῶ ἐκ μέτρους σου τὸν Θ. Ι. Μακρίδην.

Πληροφορῶ τὸν Β. Ρεμίον, ὅτι δὲν εἶναι κλοπή· ἂν κάποιος ἀναγνώστης μας ἔχη ψευδώνυμον διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν του τὸ αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε καὶ εἰς ἄλλο περιοδικόν, διότι πρῶτος μᾶς λέγει, ἂν καὶ τὸ ψευδώνυμον ἐκείνου κύριος δὲν ἦ ὁ ἴδιος ἀναγνώστης μας :

‘Ο Στυλιανὸς Κ. Χ. Γεωργίου, ποῦ μοῦ παραπονεῖται, ὅτι δὲν τὸν ἀπαντῶ, ἄς λαβῆ σήμερον συνολικὴν τὴν ἀπάντησίν μου δ’ ὅσας ἐπιστολὰς καὶ αὐτὰς μοῦ ἔστειλε. Τὸν εὐχαριστῶ διὰ τὰ αἰσθηματὰ του· ὅσον διὰ τὰ διηγήματα, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιεύσωμεν ποῖα δὲν ἐγκρίνονται καὶ διατῖ, διότι δὲν ἔχομεν τὸν ἀπαιτούμενον χώρον. Φαντάσου, φίλε μου, ὅτι λαμβάνομεν περιοδότερα ἀπὸ 120 ἔργα τῆς ἐβδομάδα !

Τὸ παράπονον σου, Φλωρεντία Πορταζή, τὸ συμμεριζομαι καὶ ἐγώ· τὸ παράπονον σου αὐτὸ οὐ τιμῶ, καὶ ὅπως θά μὲν ἔμεν καὶ οὐ καὶ ἐγώ με τὸ ἴδιον παράπονον διὰ λίγο καιρὸ ἀκόμη. Δι’ αὐτὸ σὲ συνιστῶ νὰ πῆρῃς προσοχὴν εἰς αἰσθηματὰ ἢ ὅσοις ψευδῶν ἔργων καὶ πάλιν σου λέγω : προσωρινῶς. Σ’ εὐχαριστῶ διὰ τὰ εὐγενικὰ σου λόγια καὶ διαβάσω τὸς χαιρετισμοὺς σου εἰς τὴν Μαριάνθη Ἰωαννίδου καὶ Φαίδριν Μακροχωρίδα.

Μ. Σεργιῶδη, οἱ ἀσκήσεις σου δημοσιεύονται μὲ τὴν σειράν των· ὅσον ἐφορῶ τὰς καταγγελίας σου καὶ ἄλλος ἀναγνώστης μᾶς ἔκαρε τὸς ἴδιος.

Χαιρετῶ τὴν Αἰκατερίνην Θ. Θαΐδου, τῆς ὁποίας τὸ ἀφελὲς γραμμοτάκι εἰς ἐμένα. Σέβρεις τί λέγει μία ῥωσικὴ παροιμία : τὴν εἶπεν ὁ Τοσοτόι : «Ὅποιος ἔχει ἀξίον, ἐκεῖνος ἀγαπᾷ τὴν ἀξίαν τοῦ ἄλλου». Λοιπὸν, μόνον ὅτι ἐκεῖνος, πῶς ἔχουν πραγματικὴν ἀξίαν, πρέπει νὰ περιμένῃ κάποιος τὴν ἐκτιμῆσιν τῆς ἀξίας του.

‘Εμφανίζεται πάλιν ἡ Τσουκνίδα τῆς Χαλκηδόνας καὶ μὲ τὸ εὐσημῶν τῆς δὲν ἀρκίζοι νὰ περιεχῆ τούτους ἀνογιώστους τοῦ Παιδικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἔμεν. Ζητεῖ τὸν, λόγου, δὲ τὸς ὁποῖον τῆς εἶναι κακωμένη. Πῶς ; εἰμὲν εἶ καὶ εἰς τὸ κακῶν μὲ μὰ τσουκνίδα ; Χαιρετῶ ἐκ μέτρους σου ὄλους τούτους φίλους τοῦ ἀγαπητοῦ σου Παιδικοῦ καὶ ἰδιαιτέρως τὸν ‘Αγγελιαφόρον ‘Ερμῆ, τὸν ὁποῖον καὶ ἐρωτῶ εἰς ποῖαν ἑφημερίδα δημοσιεύονται οἱ ἀγγελίαι του.

Πολὺ συγκινητικὸν εἶναι τὸ γράμμα τοῦ Νανὸν Δημητριάδου, ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει μὲ κάποιαν δειλίαν τὸ αἰσθηματὸν πρὸς τὸ Παιδικόν καὶ λέγει : «Ἄφ’ ὅπου ἔλασα τὴν μαμὰ μου, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ πέθανε, σὲ, Παιδικόν, εἶσαι ἡ συντροφιά καὶ ἡ παρηγορία μου, καὶ τὰς συμβουλὰς, ποῦ θά ἐζητοῦσα ἀπ’ ἐκείνην, τῶρα ζητῶ ἀπ’ ἐσὲ, ἀγαπητὴ μου σύμφορε. Ἄχ ! πῶς θά ἤθελα νὰ σ’ ἔχω καθὲ μέρη, νὰ ἔξω καὶ πρὸς πολὺ τὴν ὀρφανεία μου ! Ἀγαπητὰ μου, ἔχεις δίκαιον· ἡ μητέρα εἶναι ἡ ματαδικὴ ἀληθινοῦς ὑπαρξίς, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ καρδία μας προσκολλάται μὲ τὴν τὴν σταθερότητα, καὶ δαίει ἔχει ; ὄφου εἶναι καὶ ἡ μόνη ὑπαρξίς, ἡ ὁποία μᾶς ἀφοσιώνεται μὲ τὴν τὴν αὐταπόλησιν ! Ἡ καρδία τῆς μητέρας δὲν βρῖσκαται ποθενά· μὲ τὸν νοῦν τῆς καὶ τὴν φροντίδα τῆς προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀντικαταστήσουν ἄλλοι. Ἔχεις δίκαιον, τὸ Παιδικόν, ποῦ γράφεται ἀπὸ πρόσωπα ἀεπτωγμένα καὶ μὲ ὑψηλὰ ἰδανικά, ἀπὸ πατέρας καὶ μητέρας παιδιῶν, θεοσεύδους σου πνευματικὰ του παιδιῶ καὶ σὺς ἀγαπᾷ, σὺς λατρεύει. Θέλει ὄλοι νὰ ἀνοίξῃτε εἰς μὲγάλο καὶ εὐγενὴ δρόμον στὴν ζωὴ καὶ θά χρῆν ἀπεργαστὰ εἶναι τὸ ἐπιτύχησε.

Εἰς τὸ κοινωτικὸν γράμμα τῆς Βιργινίας Χαμπίον ἀπαντῶ εὐχαρίστως καὶ διοδίζω

τούτους χαιρετισμοὺς τῆς εἰς τὴν Εὐδοκίαν Νανουρίδου

Στέλλω εἰς γλυκὸν φίλ’ ἐκ εἰς τὸν Στρατηλάτην τῆς Εὐρόπης· τὸ Β’ ἔτος τοῦ Παιδικοῦ ἀρχίζει τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Νοεμβρίου, ὡς κακῶς ὑπελόγησας ἄλλως. Ἡ «Μικρὰ ἀποικία» καὶ ἡ «Πιοματῆρα» δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τελειώσῃ, ἀλλ’ οὐτὸ δὲν πειροῦμαι· θά ἦτο ἄρα γε προτιμότερον νὰ περιμέσωμεν τὰ τούτων γοητευτικὰ αὐτὰ ἔργα ; — τὴν Θεοκλειαν Σ. Ἰωαννίδου, ἡ ὁποία δὲν πῆρε νὰ συνιερῆται τὸν ἀδελφόν τῆ· οἱ παλαιοὶ μᾶς ἀναγνώσται εἰς αἰ βιβλία εἰσεῖοί μας καὶ πρὸς τούτους οἰκείους του φέρεται κίνεῖς ἀπλοῦστερα χωρὶς νὰ παρεξηγηθῆ, ἀλλὰ οἱ οἰκείοι εἶναι πάντοτε στενωτέρα συνδεμένοι· — τὸ Ἄγνὸν μενεξεδάκι, τὸ ὁποῖον χαιρετῶ τὸν Ἀπόστολον Ἀρμενιζόγλου καὶ τὸ Ἐρυθρὸν νῆφος· — τὸν ἀφωσιμῶν μου Γεώργιον Μ. Βουτσᾶν, τὸν ἐνθουσιῶδη μικρὸν Ἄρη, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ τέλος τοῦ γράμματός του ἀναφωνεῖ : «Ζήτω τὸ ‘Ἀσ’ Όλα» καὶ οἱ συνεργάται του ! — τὴν Ἀδισιανίδα, τῆς ὁποίας εὐρίσκω εἰς κομψὸν ἐξάστιχον, ἀφιερῶν μὲν εἰς τὸ ‘Ἀσ’ Όλα· — τὸν Μηνᾶν Ἀφρονίδην, τὸ ἔργον σου εἰδόθη εἰς ἀνογιώσιν· — τὴν Δόμναν Σκαμβισιάκη, ἡ ὁποία διατρονῶναι μὲ ἔργα τῆς πρὸς τὸ ‘Ἀσ’ Όλα συμπαιδείας τῆς· — τὴν Τσουκνίδα τοῦ Μοδιῶ, ἡ ὁποία ἐξήλεσε, φαίνεται, τὴν δόξαν τῆς Τσουκνίδας τῆς Χαλκηδόνας· ὁ Θεὸς νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τῆς τσουκνίδας ! καὶ ἡ ὁποία χαιρετῶ τὸν Εὐαίσθητον βράχον, τὴν Εὐαίσθητον μαργαρίταν, τὴν Βαρκοῦλαν τοῦ Εὐξείνου καὶ τὴν Σελήνην τοῦ Ἀγῶστον· — τὸ Κεμα Βασίλειον, τοῦ ὁποῖου ἔλοβα τὴν συνεργασίαν· — τὴν Ἀνομιητὸν σκέψιν, τὴν ὁποῖαν ἐνθουσιῶμαι πάντοτε, πῶς ὄχι ; ἄφου εἶναι ἀνομιητὸς σκέψις· — τὸν Ε. Σ. Χρυσανθόπουλον, ὁ ὁποῖος εἶναι πόντος πρόθεμος εἰς τὴν β. ἡθελον τῶν ἀποχῶν· — τὴν Θελιαν Ἀσπιδου, τὴν ἀχόρητον ἀπὸ τὴν «Πεισματάραν» μᾶς· — τὴν Χαριεὶδου χρυσάλλιδα, ἡ ὁποία εὐχεται εἰς ὄλους τούτους μαθητὰς καὶ μαθητριάς, ἀναγνώστους τοῦ Παιδικοῦ, νὰ διέλθουν τὸ ἔτος σχολικόν των ἔτος μὲ ὕψιστον καὶ χαρᾶν· — τὸν Χ. Κ. Σ., ὁ ὁποῖος ἀπολογεῖται εἰς τὴν κατηγορίαν του καὶ παρακαλεῖ νὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν· — τὸν Π. Γ. Μαλακοπαῖον, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔστειλε μίαν διθυραμβικὴν ἐπιστολήν, γεμάτην ἀπὸ αἰσθηματὰ καὶ ἐνθουσιῶσιν· — τὴν Ν. Γ. Ε., ἡ ὁποία συνιστᾷ εἰς τὸς φίλους τῆς τὰ γραφόμενα τῆς· Ἐκείνη, ἡν καὶ συγχώρει δια τὰς συμβουλὰς τῆς, συνιστᾷ δὲ εἰς τὴν Κιβίλην Π. Σαρδελίαν νὰ ἐκλιθῆ καὶ οὕτως εἰς ψευδώνυμον καὶ νὰ μὴ γράφῃ μὲ τὸ ὄνομα τῆς· — τὴν Ἀκτινοβόλον εἰπίδα, ἡ ὁποία χαιρετῶ τὸ Ἄστρον τῆς Προποτιδοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον συνιστᾷ νὰ μὴ πειροῦται τὴν Σιγαφωμειν πρωτονομίαν, τὸν Ἀριστιδὴν Βενουβέτην, τὸν ὁποῖον συμβουλεύει νὰ μὴ ἀνακατεῖται εἰς τὸς ἐπιθέσεις τῶν ἄλλων καὶ τὸν Θεληκὸν διαβολὸν, εἰς τὸν ὁποῖον προτείνει νὰ ἀλλάξῃ φῶλον· — τὸν Α. Α. Χ., ὁ ὁποῖος εὐχαριστεῖ τὸν συνεργότην μᾶς Φοῖβον, ποῦ ἔγραψε τὰ ὄρατα ἐκείνα λόγου, ἵνα προτείνῃ τούτους ἀγαπητούς ἀνογιώστους, ὅπως βοηθήσῃ κατὰ τὸ δυνατὸν τὰ πτωχὰ παιδιῶ.

‘Ενεκρίθησαν : «Ἀδελφικὴ ἀγάπη» Δεσποίνης Α. Χαμπαλῆ· «Ἡ δέξθη» Γεωργίου δεσφίνας· «Τὸ λουλοῦδι» Αἰμῆς Ν. Γιαννιδοῦ· «Τὸ καλοσ αἰσθητικὸν πεδί» Νικηφόρου οὐρανοῦ· «Εὐγένεια χαρμητῆρος» Χρυσίου Ν. Μαχάκη· «Αἰ κοῦλα» Ἐγκυκλοπαιδικῶ.

ΕΡΗΝΗ

ἘΠΙΣΤΟΛΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΙΑ ΤΑ ΠΤΩΧΑ ΠΑΙΔΙΑ Κατάλογος ΣΤ’.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Ἡλίας Κοφιντοπούλος 6 Τόμ.', 'Σπυρίδων Σακελλαρίδης 6', 'Πάρις καὶ Κορηλῆλιος Κλωμαρίδης 4', 'Εὐστράτιος Σαρακεβλῆς 3'.

Ἐκ πρῶτης ἐκδόσεως καταλόγων Τόμ. 19 καὶ 134 Ἀποσταλέντες ἐν ὄλφ Τόμ. 153

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΙΕ’ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Οἱ λῦται τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

‘Ελυσε καὶ τὰς 30 ἀσκήσεις : Ἀλέξανδρος Στ. Μαυράκης.

‘Ελυσαν 29 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Δήμητρα Ἀγγελιοπούλου, Εὐδοξία Βαλβη, Δέσποινα Ι. Γεωργιάδου, Ἀσπὴν Μ. Δομηλάτη, Πηνελόπη Εὐμορφίδου, Παρασκευὴ Ζαρόκωστο, Κωνσταντῆ Ἡλίου, Ρόμη Θωρᾶ, Καίτη Ἰωαννινοπούλου, Μαρίκα Κολογνήμον, Καλλιόπη Ζ. Λομπονίδου, Εὐλαμπία Μαρμαροῦ, Παρασκευὴ Νικολαΐδου, Θελεσίδη Περγίδου, Δημητρά Ρουσοπούλου, Ἐλένη Συμεωνοῦλου, Ἰωάννα Τσιτσου, Εὐφροσύνη Ψαρῶ.

Σταῦρο, Ἀναγνωστόπουλος, Νικόλαος Ι. Βασιλοπούλου, Δημήτριος Κλήμεντος, Δημ. Κοιτολέωντος, Νικόλ. Χ. Λυμψουσιῶδης, Δημοσθ. Κ. Μανουηλίδης, Τσιτὸς Μαυρίδης, Εὐδοκίμος ΙΙ. Νουμίδης, Κ. Ξενοφάντος, Εὐφροσ. Ποτομιάνου, Α. Συμεωνίδης, Κωνστ. Χρωματῆς.

Γαλανομάτα, Γεωργὸς δεσφίνας, Κωματόλητος, Ναβουχοδόσοφ, Ὀλύμπιος, Ὀρέστης, Πυργοδεσπότη, Σπύργουλος, Ροδῆ, Τριπέλης, Ὀρίων.

‘Ελυσαν 28 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Ἰφιγένεια Δημάκη, Ἀντιγόνη Δισμαντοπούλου, Θελεσίδη Ἐλευθεριάδου, Εὐφροσύνη Ζητοπούλου, Μαρία Ἰγουμενίδου, Δημητρά Ι. Μαστοροῦ, Δημητρά Νικολαΐδου, Καίτη Παρασκευαΐδου, Ἀντιγόνη Τσοχάιξη, Δόμνη Φωτιάδου.

Κώστας Ἀνεστορίδης, Ἰωάννης Γ. Δημάκης, Ἰωάννης Εὐστρατιάδης, Λάμπρος Καλλίας, Ι. Λούβαρης, Δημοσθένης Μαδαλίδης, Νίκος Μιχαηλίδης, Δημοσθ. Νικολόπουλος, Κ. Δ. Παπᾶς, Θεμ. Πολυχρονιάδης, Σπυρίδων Κ. Τσίμη, Κ. Φωτιάδης.

Κόμη τῆς Βερενίκης, Γελεζιὸς, Ἡλιογέβαλος, Ζαρωμένος ποιητικὸς, Θελερὸς γεωμ., Ἰδανικὴ κόρη, Μιταξίδη κόρη, Μυρτιάδης, Νυκτοπούλου, Παναγιώτης, Τίγρη, Τροσεζούνης, Ὑφανθός, Φιλῆτα, Χορμῆτος Ἰαπότης.

‘Ελυσαν 27 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Εὐδοξία Βασιλοπούλου, Νῶη Γεωργιάδου, Δόμνη Γιαννιδοῦ, Ζητεῖα Ἐγγονοπούλου, Θελερὸς Καβούρη, Μαρίκα Λεμπισίη, Τσιτὸς Λεμονίδου, Παναγιώτης, Πηνελόπη Παρασκευαΐδου, Δημητρά Ρουσοπούλου, Ἀλέξανδρος Τριανταφυλλοῦ, Κική Π. Φωτιάδου, Δημητρά Ψαρῶ.

Ἀγγελία Ἀσκληπιῶ, Δημ. Γαζοδόμος, Ζητεῖα Θ. Ζητεῖα, Νίκος Κολλίας, Ἰωάννης Κωνσταντῆ, Κωνστ. Κρῆμης, Δημήτριος Λεοβᾶς, Δημ. Μαλακοπαῖος, Θεοδόσιος Ναυαλιῶς, Κ. Νικολαΐδης, Δημ. Παποδόκης, Ἰδορετῆς Πητριδης, Μ. Κ. Τσιτσου.

Ἡγεμονόπουλος, Κολοσοῦς τῆς Ρόδου, Μαρμαρίνα λευκοπύργου, Μνησιώδης, Νικάνδρος, Σπυρίδων, Τσιτσου, Ὑφανθός, Ψιλορετῆς.

‘Ελυσαν 26 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Ἐλένη Γεωργιάδου, Τσοχάιξη Δημάκη, Δόμνη Ἐλευθεριάδου, Θελεσίδη Καραστομάτη, Ἀριστὴ Καστοριά, Ἰωάννα Δομάτη, Ζητεῖα Νικολαΐδου, Ἰωάννα Συμεωνίδου, Δόμνη Τριανταφυλλοῦ, Καλλιόπη Χρησιδοῦ.

Βασίλειος Βασιλειῶδης, Δημ. Γεωργιάδου, Κωνσταντῆ Γεωργιάδου, Νίκος Δομηλάτης, Κωνσταντῆς Εὐγενιάδης, Κ. Ν. Ζολοπιτᾶς, Βασίλειος Θεοδωροπούλου, Ἰωάννης Ἰακωβίδης, Δ. Κ. Κονδύλος, Κωνστ. Κωνσταντῆς, Κωνστ. Μ., Σπυρίδων Μιχαηλίδης, Πελοπίδης Τριανταφυλλοῦ, Κωνστ. Κ. Φωτιάδου, Ἰωάννης Χρυσόπουλος.

Ἀγγελία, Ἀποξίμωνος, Ἀντίνοος, Ἀποσπερίτης, Βλακίτης, Γεωργιάδου, Ἐλεσίδητος λόγος, Θεοσεύδης Ἰππος, Καλλιόπη, Κρῶς τρεῖς, Μανιακὸς φίλος, Ρόδοις πολέμαρχος, Τσιτσου τρεῖς.

